Muhsin Çıktı Muffinden

Alper Murat Kırpik

ALPER MURAT KİRPİK

Muhsin Çıktı Muffinden

Copyright © 2026 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1	Okuyucuya Not	1
2	Bölüm 1 – Kırık Kule Meselesi	4
3	Bölüm 2 – Kaybolan Ayakkabı	11
4	Bölüm 3 – Tablet Krizi	19
5	4. Bölüm – Pasta Savaşı (Öfke Kontrolü)	26
6	5. Bölüm – Gizli Tünel (Cesaret – Korkuyla Yüzleşmek)	34
7	6. Bölüm – Yarış Hilesi (Dürüst Oyun ve Kul Hakkı)	41
8	7. Bölüm – Kırık Saksı (Sorumluluk Alma)	48
9	8. Bölüm – Sessiz Kahraman (Empati)	55
10	9. Bölüm – Gizli Defter (Mahremiyet – Saygı)	62
11	10. Bölüm – Kuş Yavrusu (Merhamet – Yardımseverlik)	69
12	11. Bölüm – Hediye Krizi (Kıskançlık – Nimetin Farkına...	75
13	12. Bölüm – Yalan Domino (Küçük Yalanın Büyümesi)	81
14	13. Bölüm – Yanlış Anlama (İletişim)	87
15	14. Bölüm – Temizlik Vakti (Düzen – Ortak Sorumluluk)	92
16	15. Bölüm – Büyük Sürpriz (Sabır)	98
17	16. Bölüm – Kırılan Drone (Emanete Sahip Çıkma)	104

18 17. Bölüm – Koca Yalan Balığı (Abartma – Gerçeklik) 110
19 18. Bölüm – Sessiz Söz (Minnet – Teşekkür) 116
20 19. Bölüm – Görev Dağılımı (Adalet – Eşitlik) 122
21 20. Bölüm – Final: Babaanne Sırrı (Gizli İyilik – Aile Bağı) 128

1

Okuyucuya Not

Sevgili Okuyucu,

Bu kitabı yazarken aklımda tek bir soru vardı:

"Çocuklara değerleri nasıl anlatabiliriz; hem sıkmadan hem de kalplerine dokunarak?"

Ben bir öğretmen, bir yazar ve her şeyden önce çocukların dünyasına inanan biriyim. Çocukların nasihatten çok hikâyeyi, öğütten çok yaşanmışlığı, emirden çok sevgiyi anladığını düşünüyorum. Bu yüzden bu hikâyede doğrudan "doğru budur" demek yerine, olayların içinden süzülen bir "kıssadan hisse" bırakmayı tercih ettim.

Kuzenlerin yaşadığı her küçük çatışma aslında gerçek hayattan bir kesit. Kıskançlık, kırgınlık, yanlış anlama, sabırsızlık… Bunların hepsi büyümenin doğal parçaları. Ama her karanlık anın içinde bir çözüm yolu vardır. İşte tam o noktada bir muffin kokusu yayılıyor ve Muhsin Amca ortaya çıkıyor.

Muhsin Amca bir süper kahraman değil. O; tecrübeyi, sakinliği ve vicdanı temsil ediyor. Çocukların kendi doğrularını bulmalarına yardım eden bir rehber. Çünkü asıl amaç, hazır cevap vermek değil; doğruyu birlikte keşfetmek.

Bu kitabı yazarken şuna inandım:

Bir çocukla bir yetişkin aynı hikâyeyi okuduğunda, iki farklı ama birbirini tamamlayan anlam çıkarabilir. Eğer bu kitap bir aile sohbetine vesile olursa, bir çocuğun kalbinde küçük bir ışık yakarsa ya da bir ebeveynin çocuğuna daha sabırla yaklaşmasına katkı sağlarsa, amacına ulaşmış demektir.

Okurken sadece çocuklara değil, içinizdeki çocuğa da kulak verin.

Sevgiyle,

Alper Murat Kirpik

Hikayenin Şarkısını QR Kodu Okutup Dinleyebilirsiniz.

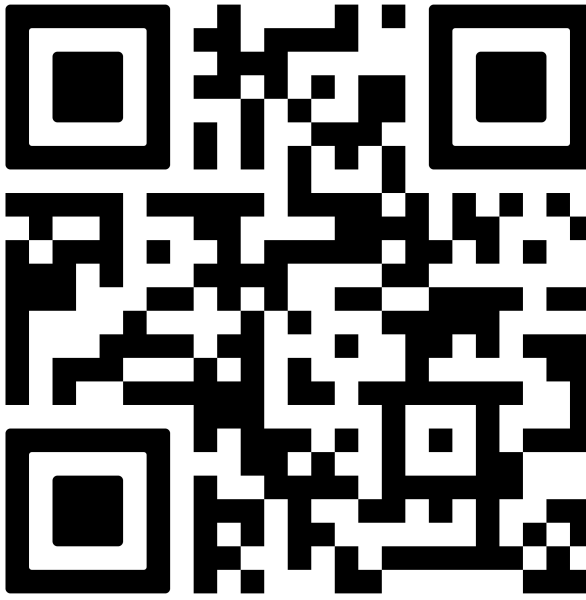

2

Bölüm 1 – Kırık Kule Meselesi

Güneş, babaanne'nin bahçesine yumuşak bir sıcaklık yayıyordu. Kuşların cıvıltısı, hafif esen rüzgârın yapraklarda çıkardığı hışırtıya karışıyor; yerde serilmiş rengârenk Lego parçaları, sanki bahçenin ortasına saçılmış bir gökkuşağı gibiydi. Beş kuzen—Zeynep, Defne, Mert, Ali ve Kerem—o sabah büyük bir heyecanla dev bir kule yapmak için sözleşmişti.

Babaanne, mutfaktan onları seyrediyor, ara ara tebessüm ediyor, bazen de "Şu çocukların enerjisi hiç bitmez!" diye kendi kendine mırıldanıyordu.

Bahçede ise başka bir enerji vardı: Çocuk heyecanı, birlikte

üretmenin verdiği coşku… ama aynı zamanda küçük küçük kıvılcımlar hâlinde büyüyen rekabet ve sahiplenme duygusu da içten içe kıpırdanıyordu.

Zeynep, sarı saçları kıpır kıpır, bir elinde mavi bir parça, diğerinde yeşil bir Lego tutarak heyecanla bağırdı:

— *"Burası kalenin kapısı olsun!"*

Defne hemen atıldı:

— *"Hayır, hayır! Buraya balkon yapalım. Prenses balkonu gibi!"*

Mert, uzun boyuyla diğerlerinden hafifçe yukarıda duruyor, dudaklarında hafif bir övünme ifadesiyle:

— *"En tepeyi ben yerleştiririm. Ben daha uzun boyluyum zaten!"* dedi.

Ali ise yere çömelmiş, parmaklarıyla toprağa minik çizgiler çiziyordu. Sanki bir inşaat mühendisi gibi plan yapıyor, gözleri ara ara parçaları tartarak hesaplıyordu.

Kerem ise… O, diğerlerinden biraz farklıydı. Belki de en küçük oldukları halde elindeki kırmızı ve özel Lego parçasını özenle saklıyor, sanki içinde büyük bir sır taşıyormuş gibi kimseye yaklaştırmıyordu. Gözleri parlıyordu, çünkü bu parça onun için çok değerliydi; geçen doğum gününde aldığı özel setten kalma tek parçaydı.

Ali sonunda ayağa kalkıp elini kaldırdı:

— *"Tamam! Herkes bir parça taksın. Ama en tepeye kocaman bir yıldız koymalıyız!"*

Diğerleri bir an durdu, sonra büyük bir sevinçle atılıp Ali'nin önerisini kabul ettiler. İşte o andan itibaren, renk renk parçalar tıkır tıkır birleşmeye başladı. Kamera olsa, aşağıdan yukarı doğru yükselen bir açıyla kulenin giderek büyüdüğünü gösterirdi.

Gülüşmeler, küçük tartışmalar, heyecan çığlıkları… Bahçe

adeta oyun enerjisiyle ışıl ışıldı.

PARÇA MESELESİ

Kule, çocukların boyunu geçmişti. Gördükçe gözleri büyüyor, inandıklarından bile daha büyük bir şey başardıklarını hissediyorlardı.

Kerem, elinde hâlâ sakladığı kırmızı özel parçayı tutuyordu. Onu dikkatlice avucunda döndürürken Zeynep ona yaklaştı.

— *"Çok güzelmiş Kerem! Birlikte koyalım mı?"*

Kerem'in yüzü aniden ciddileşti. Parçayı hızla arkasına sakladı.

— *"Hayır! Bu benim özel parçam. Sadece ben dokunacağım!"*

Zeynep'in yüzündeki heves bir anda düştü. Defne dudaklarını büzdü. Mert ve Ali göz göze gelip omuz silkti.

Kimse bir şey demedi ama herkesin içinde hafif bir kırıklık büyüdü.

Kerem ise, pek farkında olmadan, o özel parçanın sadece kendisine ait olmasının verdiği bir gururla yavaşça kulenin yanına yaklaşmaya başladı.

Yukarı doğru tırmanırken kulenin hafifçe sallandığını hissetti. Ama kendi kendine:

— *"Bir şey olmaz. Ben yaparım. Benim parçam bu."* diyordu.

KIRILAN KULE

Mert dayanamadı:

— *"Kerem dikkat et, kule—"*

Kerem sert bir sesle onu kesti:

— *"Ben bilirim! Bana karışmayın!"*

Rüzgâr tam o anda biraz arttı. Kule ince ince esnemeye başladı.

"Çıt… çıt… çııt…"

Zeynep bir adım geri çekildi.

— *"Aaah! Yıkılacak!"*

Kerem, paniklemiş gözlerle:

— *"Hayır! Dokunmayın! Ben yapacağım!"* diye bağırdı.

Bir anlık sessizlik…

Sonra dev bir gök gürültüsü gibi:

KRAAAK!

Kule tüm ihtişamıyla devrildi. Lego parçaları havaya fırladı, gökyüzünde bir an süzüldü, sonra yağmur gibi çocukların üstüne döküldü. Bahçe kısa bir panik alanına dönüştü.

Defne'nin gözleri doldu.

— *"Emeklerimiz gitti..."*

Mert ise sinirden yumruklarını sıkmıştı.

— *"Hep senin yüzünden Kerem!"*

Kerem bağırdı:

— *"Benim değil! Siz yardım etseydiniz yıkılmazdı!"*

Tartışma büyüdü, sözler sertleşti, herkes birbirine bağırmaya başladı.

Tam o sırada mutfaktan tok ve şefkatli bir ses yükseldi:

— *"Evlatlarım, Muffinler pişti! Gelin, biraz soluklanın!"*

Bir anda tartışma kesildi. Kimse konuşmasa da, babaanne'nin sesi kalplerindeki fırtınayı hafifletmişti. İstemeyerek de olsa mutfağa doğru yürüdüler.

MUHSİN AMCA – DERSİN BAŞLADIĞI AN

Mutfak sıcaktı, mis gibi kokuyordu. Tezgâhta taze yapılmış, kabarmış, üstü hafif çatlamış Muffinler sıralanmıştı.

Çocuklar sandalyelere oturdu; ama hiçbiri konuşmak istemiyordu. Yüzler asık, kalpler kırık…

Babaanne, başlarını okşar gibi bir sevgiyle:

— *"Hadi, birer tane alın. İçiniz şenlensin."* dedi.

Beş kuzen aynı anda Muffinlere uzandı… bir ısırık aldılar…

Ve o anda sanki dünya durdu.

Muffinin içinden ince bir ışık yükseldi. Havada spiral gibi kıvrıldı, sonra **pıt!** diye bir ses çıkardı.

Bir anda masanın ortasında, bıyıklı, göbekli, kel, güler yüzlü bir adam belirdi: **Muhsin Amca.**

Üzerinde yeleği, yüzünde tatlı bir tebessüm vardı.

— *"Esselamu aleyküm küçük cengâverler!"*

Çocukların ağzı bir karış açık kaldı.

Ali fısıldadı:

— *"Sen... yine çıktın Muffinden!"*

Muhsin Amca kahkaha attı:

— *"Eee, siz çağırınca gelmez miyim hiç?"*

Sonra sakalını sıvazlayarak bir bilgin gibi düşündü.

Bahçeye doğru baktı, kırılmış Lego parçalarının dağınık hâli gözlerinin önünde beliriyor gibiydi.

— *"Anlattığınız mesele büsbütün açık evlatlarım..."* dedi.

Çocuklar merakla ona döndü.

— *"Bir parçayı kendine saklarsan, kule küçülür."*

Kerem'in yüreği sıkıştı.

Muhsin Amca devam etti:

— *"Ama herkesin elindeki birleşirse, en küçük taş bile ışıldar."*

Mutluluğu, oyunu, başarıyı anlatıyor gibiydi. Sadece Legoları değil, bir arada olmanın gücünü…

Kerem başını öne eğdi.

— *"Ben... parçamı paylaşmadım. Sonra da herkesin oyunu bozuldu."*

Muhsin Amca onun saçlarını okşadı.

— *"Paylaşılan şey büyür, saklanan şey küçülür evlatlarım."*

Sözlerinin ardından mutfakta hafif bir ışık dolaştı, sanki herkesi ılık bir merhametle sardı.

Muhsin Amca gülümsedi, göz kırptı:

— "Hadi gidin, kuleyi yeniden kurun. Bu sefer herkesin bir taşı parlasın."

Sonra yine **pıt!** diye bir ses çıkardı ve ışık içinde kayboldu.

IŞILDAYAN KULE

Çocuklar bahçeye koşa koşa çıktı. Az önceki öfke yok olmuştu; yerini umut, coşku ve yeni bir başlangıç heyecanı almıştı.

Kerem, sessizce kırmızı özel parçasını cebinden çıkardı. Bu kez saklamıyordu. Hatta büyük bir gururla ortaya koydu.

— "Bunu en üste birlikte koyacağız."

Zeynep gülümsedi.

— "Şimdi daha güzel olacak!"

Mert gülerek:

— "Haydi başlayalım!" dedi.

Beş kuzen diz çöktü, Lego parçalarını tek tek topladı. Bu kez herkes birbirine yardım ediyor, herkes parçasını gönül rahatlığıyla paylaşıyordu.

Kule yeniden yükseldi… ama bu defa çok daha sağlamdı.

Kamera uzaklaşsa, yeni kulenin güneşe doğru yükseldiğini, çocukların neşeyle kahkaha attığını, babaanne'nin pencereden mutlulukla onları izlediğini gösterirdi.

Ve kırmızı parça… en yukarıdaki yıldızın yanında ışıl ışıl parlıyordu.

Çünkü bu kez paylaşılmıştı.

3

Bölüm 2 – Kaybolan Ayakkabı

Öğleden sonra güneşi bahçenin çitlerine yaslanmış; hafif rüzgâr çimenlerin üzerinde geziniyor, kuşlar neşeli bir ritim tuttur-muştu. Beş kuzen—Mert, Ali, Defne, Kerem ve Zeynep—yaz günlerinin en sevdiği oyunlarından birine hazırlanıyordu: saklambaç.

Mert avuçlarını yüzüne kapatmış, büyük ihtimalle sayarken biraz hile yapıp göz aralığından bakmamak için gözlerini sıkmıştı.

"**Bir… iki… üç… Saklanın bakalıım!**" diye bağırdı.

Ali her zamanki hızlılığıyla bir çırpıda ağacın arkasına koştu.

"**Ben buradayım! Beni kimse bulamaz!**" diye fısıldadı kendi kendine.

Defne, çalıların arasına süzülürken etekleri hafifçe sürtündü.

"**Burası mükemmel...**" diye dudaklarını büzdü.

Kerem bahçe kulübesine doğru seğirtti. İçeri girip rafların arasına saklanacağı bir köşe gözüne kestirdi.

"**En iyi saklanan her zaman benimdir!**" diye mırıldandı.

Zeynep ise salıncağın arkasına geçmeye karar vermişti. Koşarken ayağındaki pembe, parıl parıl ayakkabılardan biri hafifçe gevşedi ama o bunu fark etmedi bile. Sadece koştu, saklandı, güldü.

Bahçenin enerjisi, çocuk neşesi ve yaz kokusu birbirine karışmıştı.

ARAMA BAŞLIYOR

Mert saymayı bitirince gözlerini açtı. Gözlerinde o tanıdık yarış heyecanı parlıyordu.

"**Hazıır mısınıız? Geliyorum!**"

Çimenlerin üzerinde dolaşırken hafif bir dedektif edası takınmıştı.

"Buradan bir hışırtı geldi sanki…" diye fısıldadı.

Ali, saklandığı ağacın arkasından kıkırdadı.

"Şuraya bakmıyor bile!" diye fısıldayarak Defne'ye jest yaptı; tabii Defne onu duyamazdı ama fısıldamak oyunun ruhuydu.

Mert salıncağın arkasına doğru ilerlediğinde yerde bir şey gördü.

Parıl parıl pembe bir ayakkabı.

Durdu. Eğildi.

"**Haa... Biri düşürmüş galiba.**"

Aceleyle onu eline aldı. Tam o sırada başka bir yöne dönmesi gerektiğini hissedip ayakkabıyı elindeki küçük plastik kovaya

bıraktı. Üstüne de bahçedeki renkli oyuncak kürekleri koydu.

Kovayı bırakıp yürümeye devam etti.

Bir daha da aklına gelmedi.

Oyun bittiğinde herkes çıkıp neşeyle bağırıyordu.

"Bulamadın beni!"

"Ben kazandım!"

"Çok eğlendiiiim!"

Ama Zeynep bir anda ayağına baktı.

Gözleri büyüdü.

"**Ayakkabım?! Bir tanesi yok!**" diye çığlığı attı.

PANİK BAŞLIYOR

Defne hemen yanına koştu.

"**Nereye koydun ki?**"

Zeynep neredeyse titriyordu.

"Koşarken ayağımdaydı… Yaa nerede düşürdüm…"

Ali ve Kerem de yaklaştı.

Herkes çimenlere, çalılara, taşlara, kulübenin içine bakmaya başladı.

Ama yoktu.

Ayakkabı tamamen kayıptı.

Zeynep'in gözleri dolmaya başladı.

"**Babaanne kızar mı acaba…**"

Tam o sırada Mert, bir köşede kendi kendine konuşuyordu:

"Ben ayakkabıyı görmüştüm… Bir yere koymuştum… Nereye koydum? Kovaya mı? Yok artık… Ama söyleyemem ki şimdi…"

Kendi iç sesi bile onu sıkıştırıyordu.

"Ya Zeynep 'Eşyalarımı karıştırmışsın!' derse? Ya kızarsa?"

Gittikçe daha da huzursuzlanıyordu.

Kalbinde, söylemediği her saniyede büyüyen bir ağırlık oluşmuştu.

Kerem tekrar seslendi:

"**Bir daha arayalım! Yanlış bir yere bakmış olabiliriz!**"

Herkes her yeri taradı.

Ama Mert'in yüreğindeki çekingenlik de, ayakkabının yokluğu da değişmedi.

MUFFİN ÇAĞRISI

Tam o sırada mutfaktan neşeli bir ses duyuldu:

"**Evlatlaaarım! Muffinleriniz hazır! Gelin, hem soluklanın hem konuşun.**"

Babaanne'nin sesinin tonunda hep bir yumuşaklık olurdu.

Çocukların yüzleri mutsuzdu ama yine de mutfağa yürüdüler.

Masada sıcacık muffinler duruyordu. Vanilya ve tarçın kokusu tüm mutfağı doldurmuştu.

Defne iç çeker gibi konuştu:

"Zeynep'in ayakkabısı hâlâ yok…"

Ali ekledi:

"Biri yanlışlıkla bir yere koymuş olabilir…"

Mert'in kulakları kızardı.

"**Hımm… olabilir…**" diye mırıldandı.

Babaanne kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Bir ısırık alın da biraz ferahlayın, olur mu?"

Beş kuzen aynı anda muffinlerinden ısırdı.

Ve tam o anda…

GÜM!

Muffinlerin içinden ışıl ışıl bir parıltı yükseldi.

Havanın ortasında altın renkli bir kıvılcım döndü.

Derken:

Pııt!

Bıyıklı, göbekli, kel ama yüzü nur gibi parlayan Muhsin Amca ortaya çıktı.

MUHSİN AMCA SAHNEDE

"**Esselamu aleyküm küçük gönül dostları!**" diye gür sesiyle selam verdi.

Ali neşeyle ayağa fırladı:

"**Muhsin Amcaaa, yine çıktın muffinden!**"

Defne endişeyle öne eğildi:

"Zeynep'in ayakkabısı kayboldu!"

Muhsin Amca sakalını çekiştirir gibi dokundu.

"**Hımm... İlginç. Ama bazen kaybolan şey eşya değildir evlatlarım...**"

Hep birlikte ona baktılar.

"**Bazen kaybolan şey... cesarettir.**

Ve ben bu odada, bir yüreğin içindeki söyleyemediği bir sözü kokluyorum."

Kamera varmış gibi Mert'e doğru bir ağırlık çöktü.

Mert'in yüzü kıpkırmızı oldu.

Israr eden bir sessizlik vardı.

Zeynep onu merakla izliyordu.

Sonunda Mert dayanamayıp konuştu.

Sesi ince bir titremeyle çıktı:

"**Ben... söyleyemedim. Ayakkabıyı ben buldum... yanlışlıkla kovaya koymuşum. Sonra da söylemeye cesaret edemedim.**"

Zeynep şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"**Neden söylemedin ki?**"

Mert mahcup bir şekilde önüne baktı.

"**Kızarsın diye... korktum.**"

Muhsin Amca, sıcak bir tebessümle Mert'in omzuna dokundu.

"**Evladım... doğru söz küçük de olsa insanı hafifletir.**

Sen şimdi gerçek cesareti gösterdin. Korktun ama yine de

söyledin. İşte doğruluk tam da budur."

Bir anda ortamda hafif bir ışık dolaştı.

Mutfak masasının ucunda parıldayan bir şekil belirdi.

Tıpır tıpır!

Zeynep'in pembe ayakkabısı ortaya çıkmıştı.

Çocuklar sevinç çığlığı attı.

Zeynep hemen ayakkabısını aldı.

"**Mert, bana söyleyebilirdin. Kızmazdım.**"

Mert içtenlikle başını salladı.

"**Söz veriyorum... bir daha gizlemeyeceğim.**"

Muhsin Amca sakalına dokunup hafifçe eğildi:

"**Güven, doğru sözle yeşerir.**

Bunu unutmayın evlatlarım."

Derken bir ışık halesi yükseldi ve:

Pıt!

Muhsin Amca kayboldu.

DOĞRULUĞUN OYUNA DÖNÜŞÜ

Beş kuzen koşarak tekrar bahçeye çıktılar.

Zeynep ayakkabısını giydi, iki bağcığını da sıkı sıkıya bağladı.

Ali hemen bağırdı:

"**Hadi saklambaça devam!**"

Defne kahkaha attı:

"**Ama bu sefer ayakkabılar bağlı olsun!**"

Kerem parmağını Mert'e doğrulttu.

"**Mert saysın! Biraz önce dürüsttü, şimdi de oyunu dürüst başlatsın!**"

Mert gülerek gözlerini kapadı.

"**Tamam! Hadi saklanın! Bir... iki... üç...**"

Kamera yükselir, çocukların neşesi bahçenin her yerine yayılırken oyun yeniden başlar.

Ve o gün, saklambaç sadece bir oyun değil…

Çocukların içindeki **doğruluk**, **cesaret** ve **güven** duygularının taze bir başlangıcı olur.

4

Bölüm 3 – Tablet Krizi

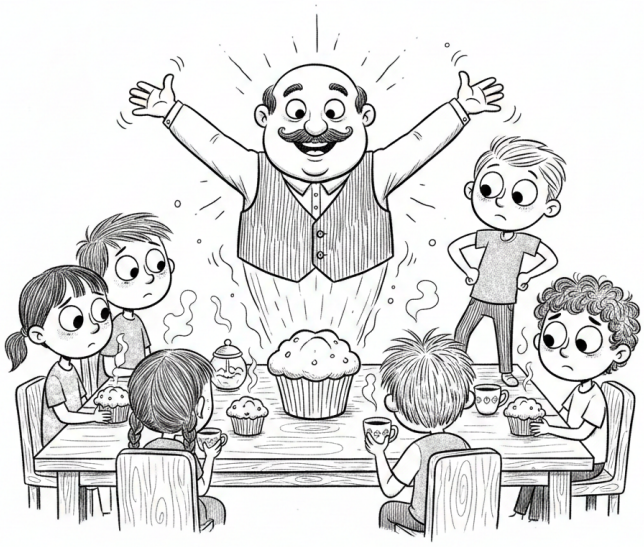

Sabah güneşi pencerenin kenarından ince bir çizgi gibi süzülüp salonun halısının üzerine düşüyordu. Ev, sessiz bir hafta sonu sabahının o güvenli, huzurlu havasına bürünmüştü. Ama bu sessizlik fazla uzun sürmeyecekti. Çünkü Kerem, erkenden uyanmış, elinde minderi sürükleyerek salonun ortasına gelmişti.

Minderi yere bıraktı, üzerine kurulup tabletini açtı. Ekran bir anda renkli ışıklarla canlandı. Çizgi karakterler hopluyor, şaşırtıcı çukurlar açılıp kapanıyor, bir yazı ekrana beliriyordu:

"Süper Çukurlar Macerası – Yeni Bölüm!"

Kerem'in gözleri parladı.

"Yeni bölüm gelmiş! Hemen denemeliyim!" diye sevinçle bağırdı.

Salonun diğer ucundan bu coşkulu sesi duyan kuzenleri merakla başlarını uzattılar. Birkaç saniye sonra hepsi Kerem'in etrafında toplandı.

Zeynep, en önde eğilerek ekrana baktı.

"Ben de bu bölümü oynamak istiyordum!" dedi, sesi hafif sitemli.

Ali hemen araya girdi:

"Tamam, sırayla oynayalım Kerem!"

Defne kendinden emin bir tavırla, "Ama ilk ben diyorum!" diye atıldı.

Mert de boş durmadı; ellerini beline koyup, "En son ben oynadım, şimdi sıra bende!" dedi.

Bir anda salonun ortası küçük bir meydan yerine döndü. Herkes sıraya girdiğini söylüyor ama kimse geri adım atmıyordu. Kerem, tableti kendine biraz daha yaklaştırdı.

"Bir dakika ya! Daha yeni başladım. Biraz oynayayım, sonra veririm." dedi.

Ama "biraz" kelimesi çocuklar arasında genelde sonsuzluk anlamına gelebilirdi. Kuzenler bunu biliyordu.

Ekran Savaşı

Kerem oyuna daldıkça, diğerleri sabırsızlanıyordu. Sessiz kalmaya çalıştılar ama bir süre sonra dayanamadılar.

Ali, "Ben biraz bakabilir miyim ya? Sadece şurayı geçişine bakacağım," diyerek usulca yanaştı.

Zeynep eliyle tabletin önüne doğru bir gölge yapıp heyecanla bağırdı:

"Aaa! Gizli hazine var! Bırak ben açayım! Hemen açmam

lazım!"

Mert de geri kalmadı.

"Uçurumu ben çok iyi atlatırım, ver de göstereyim!" diyerek elini tablete uzattı.

Ortada tek bir tablet vardı; isteyen ise çoktu. Cümleler üst üste bindi, kollar çarpıştı, herkes küçük küçük itişerek tableti kapmaya çalıştı.

Defne, karışıklığın ortasında, sesi duyulsun diye ellerini havaya kaldırdı.

"Böyle olmaz ki! Sıraya girelim dedik!"

Ama kimse onu duymadı.

Kerem, oyunun tam ortasında olduğu için, "Biraz daha oynayıp vereceğim," dedi.

Mert buna itiraz etti.

"Sen hep öyle diyorsun ama hiç vermiyorsun!"

Salonun içinde konuşmalar bir çorba gibi birbirine karıştı. Bir şey daha karışıyordu: tabletin kimde olduğu!

Bir bakmışsın Ali'nin elinde, bir bakmışsın Zeynep kaptığı gibi hamle yapıyor. Kerem geri alıyor, Mert önüne atlıyor… Salon adeta mini bir fırtınaya dönmüş, kimse neden kavga ettiğini bile bilmez hâle gelmişti.

Tam o sırada, dışarıdan tatlı ama güçlü bir ses duyuldu:

"Evlatlaaarım! Bahçeye misket oyunu kurdum! Hadi geliyorsunuz!"

Bu sesin sahibi, evin sultanı: Babaanneydi.

Ama içeridekiler için misket oyunu şu anda çok uzakta bir şey gibiydi. Çünkü hepsi ekrana gömülmüş, oyunun içindeki parlak renklere kilitlenmişti.

Ali gözünü bile kırpmadan, "Bir dakika babaanne! Son bölümdeyiz!" dedi.

Kerem, "Az kaldı geçiyorum, dur!" diye bağırdı.

Zeynep ise ekrana eğilmiş, "Hazineyi bulmak için çok az kaldı!" diyordu.

Babaanne onları çağırdı, sonra bir daha, sonra bir daha… Ama içeriden sesler sadece oyunun klikleri ve kuzenlerin telaşlı cümleleriyle doluydu.

Dakikalar geçti. Bahçedeki misket oyunu yalnız kaldı. Rüzgâr misketlerin arasından geçip onları hafifçe salladı. Ama içerideki ekran ışığı, güneş ışığından daha çekici görünüyordu.

Oyun sonunda bitti.

Çocuklar başlarını kaldırdığında güneş batmak üzereydi.

Defne hüzünle, "Bahçede hiç oynayamadık…" dedi.

Mert şaşkın bir sesle, "Saat nasıl geçti anlamadım," diye mırıldandı.

Ali, biraz öfkeli biraz pişman, "Hep tablet yüzünden!" dedi.

Kerem sustu. Kendisi de durumun farkına varmıştı.

"Yani… biraz benim yüzümden olabilir…" diye itiraf etti.

Tam o anda mutfaktan babaanne seslendi:

"Kuzularım! Size taze Muffin çıkardım, gelin hele!"

Her zaman olduğu gibi, Muffin kelimesi tüm kuzenlerin kulaklarını dikiyordu.

Muhsin Amca Sahnesi

Mutfak sıcacıktı, fırından yeni çıkmış Muffinlerin mis gibi kokusu etrafa yayılmıştı. Çocuklar sandalyesine sessizce oturdu. Normalde koşarak gelirlerdi ama bugün moral biraz bozuktu.

Masaya konan Muffinler puf puf buhar çıkarıyordu. Hepsi birer ısırık aldı.

Ve o tanıdık ses…

Pıııt!

Işık parladı, Muffinin içinden bıyıklı, kel, göbekli, güler yüzlü

Muhsin Amca beliriverdi.

"Aleykümselam benim neşeli kalabalığım!" dedi neşeyle kollarını iki yana açarak. "Yüzler niye böyle kararmış bakayım?"

Defne başını eğip:

"Bahçede oynayamadık."

Ali ekledi:

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

Mert kolunu masaya koyup, "Hep tablet kavgası oldu," dedi.

Muhsin Amca hafifçe sakalını sıvazladı.

"Demek mesele tablet değil evlatlarım… Onu kullanma biçimi."

Gözleri hafifçe parladı, salona sıcak bir ışık yayıldı.

"Bazen çok istediğimiz bir şey, zamanı avuçlarımızdan alır da fark etmeyiz," dedi.

Kerem bu sözden en çok etkilenen oldu. Başını eğdi.

"Ben biraz… fazla oynadım. Vermedim de. Sonra herkes oynamak istedi ama yine de bırakamadık."

Muhsin Amca gülümsedi.

"Elbette istersiniz… ama unutmayın, **her şey kararınca güzel.**

Azı yokluk, fazlası boğar.

Bakın bir çiçek bile fazla sulanınca solar."

Çocuklar birbirine baktı. Bir anda her şey kafalarında netleşmişti.

Zeynep, "Yani sırayla oynayacağız…" dedi.

Ali, "Hem de süre koyarak!" diye tamamladı.

Mert ayağa zıpladı, "Sonra mutlaka bahçeye çıkacağız!" dedi.

Muhsin Amca memnun bir şekilde başını salladı.

"Valla sizi tebrik ederim. Şimdi gidin, hem oyunu hem bahçeyi tadında yaşayın."

Bir anda:

Pıt!

Işık söndü ve Muhsin Amca kayboldu.

Misketlerin Çağrısı

Çocuklar bahçeye çıktığında, babaanne çoktan misketleri sıralamıştı. Renkli misketler güneşin son ışıklarında parlıyordu.

Kerem, elindeki tableti dikkatlice kapatıp cebine koydu.

"Biraz tablet oynayacağız ama sonra kesinlikle dışarıdayız," dedi.

Zeynep gülerek, "Tam kararınca!" diye ekledi.

Mert taşların arasına çömelip:

"Hadi yarışalım!" dedi.

Ali ellerini ovuşturdu, "Bu defa ben kazanacağım!" diye bağırdı.

Ve bahçede neşe dolu kahkahalar yükseldi. Misketler yuvarlandı, çocuklar koştu, eğlendi. Gün batarken bile onların enerjisi bitmedi.

Kamera uzaklaşırken çocukların sesi duyuluyordu:

"Bir daha tablet kavgası yok!"

"Önce oyun, sonra ekran!"

"Kararınca güzellll!"

Neşeli müzik eşliğinde gün, güzel bir hatıraya dönüştü.

5

4. Bölüm – Pasta Savaşı (Öfke Kontrolü)

Evdeki pencerelerden içeri sızan sabah ışığı, mutfağın fayanslarında parlak bir yansıma oluşturuyordu. Babaanne daha gün doğar doğmaz mutfağa geçmiş, o meşhur geniş tezgâhını hazırlamıştı. Büyük karıştırma kabı, unu eleyip havalandırdığı elek, taze yumurtalar ve vanilyanın mis gibi kokusu mutfağı sarıyordu.

Bugün özel bir gündü. Çünkü kuzenler bir aradaydı ve babaanne onlara sürpriz yapmak için kocaman bir pasta hazırlamaya karar vermişti. Sıradan bir pasta değil, herkesin aklını başından alacak türden, kat kat süslemeli, meyveli, çikolatalı

bir pasta…

Babaanne mikserin tuşuna bastı; mutfak "vıınn" sesiyle doldu. Yumuşacık kek hamuru kabın içinde dönerken vanilya kokusu evi sarıyordu. Bu koku duvarlardan taşmış olmalıydı ki birkaç dakika sonra salonun kapısından minik ayak sesleri duyuldu.

Önce Kerem belirdi.

"Babaanneeee… O koku… yeni mi yaptın?" diye gözlerini kocaman açtı.

Ardından Zeynep, Mert ve Defne peş peşe içeri doluştular. Hepsi tezgâhın etrafına birer sandalye çekip büyük bir merakla izlemeye başladı.

Mert, burnunu hafifçe çekerek derin bir nefes aldı:

"Offf… Vanilya! Kesin pasta bu!"

Babaanne gülümsedi.

"E canım kuzularım, siz geldiniz diye güzel bir sürpriz yapmak istedim. Bugün hep beraber pasta süsleyeceğiz."

Çocukların gözleri bir anda parladı. Pasta süslemek demek yaratıcılık, eğlence ve tabiî ki tadımlık kaçamaklar demekti.

Kerem ellerini birbirine vurdu.

"Harikaa! Ben çikolata sosu dökeceğim."

Zeynep hemen düzenleme yapar gibi elini kaldırdı.

"Ben çilek dizmek istiyorum. Ama öyle sıradan değil… kalp şeklinde dizeceğim!"

Mert, en enerjik olanı, tezgâha doğru eğildi:

"Ben renkli şeker serpeceğim! Hem de çok serpeceğim, rengârenk olacak!"

Babaanne kahkaha attı.

"Tamam, tamam… Ama hepsini sırayla yapacağız. Bakın pastamızın alt katı soğudu. Süslemeden önce biraz daha sabretmemiz lazım."

Çocuklar başlarıyla onayladı ama gözleri pastanın üzerindeydi. Sanki tezgâhtaki pasta bir hazineydi ve herkes o hazineyi kendi zevkine göre şekillendirmek istiyordu.

SÜSLEMEYE DOĞRU – GERİLİM ÇİZGİSİ

Pastanın kek tabanı soğuduktan sonra babaanne onu büyük bir tepsiye yerleştirdi. Yan taraflara çikolata sosları, meyve kaseleri, şekerler, fındık kırıkları dizildi. Masanın her köşesi ayrı bir renk festivaline dönmüştü.

Babaanne ellerini önlüğüne silip çocuklara döndü:

"Evet kuzularım… Hazırsanız başlayabiliriz."

Bu cümle duyulur duyulmaz her şey değişti.

Kerem, çikolata sosunun olduğu kaba uzandı.

"İlk ben başlıyorum!"

Zeynep ellerini beline koydu, kaşlarını çattı.

"Hayır! İlk ben! Çilekleri düzgün dizmem lazım."

Mert, hiç geride kalır mıydı?

"Hayır ben! Renkli şekerleri serpeceğim! En eğlenceli kısım o!"

Üçü de aynı anda pastanın kenarına yanaştı. Öne eğilen oldu, kolunu uzatan oldu, kabı tutmaya çalışan oldu. Pasta süslemek yerine sessiz bir savaş başlıyordu.

Defne araya girmeye çalıştı:

"Arkadaşlar durun! Sırayla yapsak daha iyi olmaz mı?"

Ama kimse onu duymuyordu. Herkes kendi fikrinin en güzeli olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Kerem hırsla konuştu:

"Pasta çikolatayla güzel olur, önce çikolata dökmek lazım!"

Zeynep itiraz etti:

"Hayır, önce çilek dizilir! Pasta çilekle güzel olur!"

Mert ise şeker kutusunu eline almıştı bile:

"Ben renkli şeker istiyorum! Hemen şimdi serpeceğim!"

Sesler yükseldi, nefesler hızlandı, herkes tezgâha biraz daha yaklaştı. Bir adım geri çekilmek yerine, herkes bir adım daha öne doğru geldi.

KARMAŞA – PASTA FELAKETİ

Babaanne bir yandan gülümsemeye çalışıyor ama bir yandan da tehlikeyi sezmişti. Çünkü üç çocuk tezgâhın etrafında bu kadar sıkışık durunca, bir şeylerin ters gitmesi an meselesiydi.

Ve o an geldi.

Mert, renkli şeker kutusunu açmaya çalışırken koluyla Kerem'in dirseğine çarptı.

Kerem, çikolata sosunu dökerken hafifçe dengesini kaybetti, kolu Zeynep'in eline değdi.

Zeynep'in parmağı çilek kâsesine giderken kaydı ve dirseği pastanın kenarına çarptı.

Bu çarpışma zinciri sonucunda…

Pasta bir anda tezgâhtan kaydı.

Gözler büyüdü.

Nefesler tutuldu.

Ve…

PAT!

Kocaman pasta, yere düştü.

Vanilyalı kek, çikolatalar, çilekler, renkli şekerler… Hepsi yerde bir sanat tablosu gibi dağılmıştı. Ama bu tabloyu kimse beğenmedi.

Birkaç saniye boyunca herkes donup kaldı.

Sonra…

Defne, "Ayyy! Pasta gitti!" diye bağırdı.

Zeynep'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Senin yüzünden Kerem!" diye parmağıyla onu işaret etti.

Kerem hemen karşılık verdi:

"Ben mi? Asıl sen çarpmasaydın düşmezdi!"

Mert de olaya dahil oldu:

"Ben hiçbir şey yapmadım! Siz yüzünden oldu!"

Oda bir anda bağırışlarla doldu. Sanki hep birlikte yapılan bir şey değil de herkes tek başına haklıymış gibi davranıyordu.

Çocuklar birbirine sinirle bakıyor, bazen kelimeler birbirinin üstüne biniyordu. O kadar çok konuşuyor, o kadar çok kızıyorlardı ki kimse bir an bile durmayı akıl etmedi.

Babaanne iç çekti.

"Ah kuzularım… Bir tatlı pasta için kalbinizi bu kadar karartmaya değer mi?"

Ama kimse duymadı. Öfke bulutları hafif hafif yüzlerine çöküyordu.

MUSTARİT AN – MUHSİN AMCA'NIN GELİŞİ

Babaanne, "Hadi gelin, siz biraz sakinleşin. Ben yeni bir şeyler getiririm," dedi ve mutfağın diğer ucuna geçti. Kısa süre sonra çocukların önüne her zamanki o meşhur taze Muffinlerden koydu.

Çocuklar yorgun ve üzgün bir şekilde sırayla bir ısırık aldılar.

Tam o anda…

Pıuıt!

Işık saçan dumanlı bir halka belirdi.

Ve içinden…

Bıyıklı, kel, göbekli, gülüşü güneş gibi sıcak **Muhsin Amca** çıktı.

"Aleykümselam benim güzel kalpli ama biraz öfkeli kuzucuklarım!" dedi.

Masaya oturup çocuklara tek tek baktı.

"Ne bu yüzler böyle? Sanki gök gürültüsü düşmüş gibi."

Zeynep, utanarak:

"Pasta yere düştü… kavga ettik…"

Mert ekledi:

"Birbirimizi suçladık…"

Kerem başını öne eğdi:

"Bazı şeyleri söylememeliydik…"

Muhsin Amca sakalını sıvazladı, hafifçe gülümsedi.

"Evlatlarım… Öfke anı, nefesin en kıymetli olduğu andır."

Hepsi şaşkınlıkla baktı.

Muhsin Amca devam etti:

"Bir nefes durun ki gönlünüz devrilmesin.

Bir nefes bekleyin ki kalbiniz ters dönmesin.

Öfke geldiğinde, kalp daralır, akıl bulanır.

Ama nefes… nefes insana yeniden düşünme hakkı verir."

Çocuklar sessizleşti. İçlerindeki öfkenin, aslında kontrol edemedikleri küçük bir fırtına olduğunu fark ettiler.

Zeynep ilk konuşan oldu:

"Demek ki… kavga edeceğimize bir nefes almalıydık."

Kerem, "Ve sırayla yapmalıydık…" dedi.

Mert de ekledi:

"Ve birbirimizi suçlamamalıydık."

Muhsin Amca memnuniyetle başını salladı.

"Helal olsun size. Hadi şimdi gidin, yeniden başlayın. Pasta düşer, tatlı gider… Ama gönül kırılmasın."

Bir anda:

Pıt!

Kayboldu.

YENİ BİR PASTA, YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Babaanne içeri döndü ve gülümseyerek başka bir kek çıkardı.

"Ben size demiştim, her işin bir kolayı var," dedi.

Bu kez çocuklar konuşmadı. Hızlı nefesler yoktu. Bağırışlar yoktu.

Kerem derin nefes aldı:

"İlk çikolata dökmek isterim ama siz isterseniz beklerim."

Zeynep gülümsedi:

"Önce çilek dizsek olur mu?"

Mert:

"Sonra ben renkli şekerleri serperim!"

Bu kez herkes uzlaştı.

Mutfağı tatlı bir huzur sardı.

Kuzenler birlikte, sakin, sırayla, sevgiyle pastayı süsledi.

Ve ortaya çıkan pasta o kadar güzel oldu ki…

Sanki içindeki tüm malzemeler değil, kuzenlerin kalpleri birbirine karışmıştı.

6

5. Bölüm – Gizli Tünel (Cesaret – Korkuyla Yüzleşmek)

Güneş, bahçenin çimenlerine sarı bir ılık dokunuş bırakmıştı. Hava ne çok sıcak ne de üşütecek kadar serindi; tam çocukların oyun oynadığı, kahkahaların havada çınladığı o güzel günlerden biriydi. Kerem, Mert, Zeynep ve Defne, her zamanki gibi babaannenin bahçesine yayılmış, hem oyun kuruyor hem de buldukları her yeni şeye bir anlam yükleyerek kendi dünyalarını oluşturuyorlardı.

Bahçe, onlar için sadece bir bahçe değildi; gizemli bir orman, bir savaş alanı, bir uzay üssü, bazen de hiç bilinmeyen hazinelerin saklandığı bir ülke olabiliyordu. O gün de böyle

başlamıştı işte…

Kerem elindeki çubuğu bir kılıç gibi savururken, Mert, "Ben uzay gemisini hazırladım komutan!" diye bağırıyor; Zeynep ise küçük taşları uzay gezegenleri olarak diziyordu. Defne ise her zamanki gibi topuyla koşturuyor, kendi neşeli dünyasında hoplayıp zıplıyordu.

Tam her şey yolunda giderken Defne ansızın durdu ve gözlerini çalıların arasına doğru dikti.

"Bir şey var burada!" dedi.

Üçü birden ona döndüler. Defne'nin sesi heyecanlı olduğu kadar gizemliydi.

Kerem ve Mert hemen onun yanına koştu. Zeynep biraz uzaktan uzanarak bakmayı tercih etti.

Çalıların arasında gerçekten küçük, karanlık bir delik vardı. Sanki bir hayvan, minik bir kapı gibi orayı açmış ve oradan bir yerlere ulaşmıştı.

Kerem fısıldadı:

"Acaba fare tüneli mi?"

Mert hemen ekledi:

"Belki tavşan… ya da… ya da… başka bir şey!"

Zeynep ürperdi.

"Ben yaklaşmam! İçinde ne olduğunu kim bilir…"

Defne ise gözlerini büyüterek deliğe biraz daha sokuldu.

"Kocaman gibi… Belki birinin yaptığı gizli bir tüneldir!"

Çocukların merakı artmıştı. Delik bir anda oyun atmosferini değiştirmişti. Her biri yaklaşmak istiyor ama ayakları tam olarak cesaret edemiyordu.

Kerem bir adım öne çıktı. Çubuğunu ileri uzatıp delikten içeri yokladı. Çubuğun ucu içeride kayboldu. Kerem yutkundu ve geri çekildi.

"Baya derin… galiba?" dedi.

Mert omuz silkti, ama sesinin titrediği belli oluyordu.

"Belki… çok karanlıktır. Yani karanlık yerlerde… böcek olur. Kocaman böcekler."

Zeynep hemen geriye sıçradı.

"Böcek mi! Hemen uzaklaşıyorum!"

Ama gözleri delikten ayrılmıyordu. Korku merakı bastırmaya çalışıyor ama biraz da merak, korkunun kalbine dokunuyordu.

Bir süre sessizlik oldu. Rüzgâr çalıların arasından geçip deliğin içinden uğuldadı. Sanki tünelin içinden bir ses geliyormuş gibi hissettirdi. Çocuklar birbirlerine baktılar.

İçlerinden hiçbiri hem kabul ediyor hem de etmiyordu:

Evet, korkuyorlardı.

Tam o sırada Defne topunu havaya attı. Top çalılara, oradan da tam deliğin ağzına doğru sekerken herkes nefesini tuttu.

"DEFNE! DUR!" diye bağırdı Kerem.

Ama artık çok geçti.

Top, yuuuvarlana yuvarlana delikten içeri düştü.

Bir "tup" sesi geldi. Sonra sessizlik. Çocukların yüzlerinde aynı ifade belirdi:

Şimdi ne olacak?

Mert kısık bir sesle sordu:

"Kim alacak… şimdi?"

Kerem hemen geri çekildi. Zeynep gözlerini kapattı. Defne ise dudağını büküp neredeyse ağlamak üzereydi.

Top onların oyuncağı değil, Defne'nin en sevdiğiydi. Ayrılamadığı, geceleri bile yanına alıp uyuduğu olmuştu. Üstelik o topu hediye eden kişi Muhsin Amca'ydı. Kekin içinden çıktığı ilk günlerden birinde…

Bu yüzden Defne'nin gözlerinden yaşlar dolmaya başladı.

"Topum… gitti."

Kerem, kardeşlik duygusuyla bir şey yapmak istedi ama

korkusu ona izin vermiyordu. O tünelin karanlığı, bilinmezliği içini ürpertiyordu.

Zeynep Defne'ye sarıldı.

"Ağlama… belki gelir geri… rüzgârla falan… döner…"

Ama hepimiz biliyoruz ki tünellere kaçan toplar rüzgârla geri gelmezdi.

Çocukların çaresizliği bahçeye sessizlik yaydı.

Tam o anda, sanki bir işaret verilmiş gibi, Defne yavaşça çantasından gizli bir şey çıkardı:

Muffin.

Sadece acil anlarda kullanılan o mucizevi kek.

"Belki…" dedi hıçkırarak, "Belki Muhsin Amca gelir…"

Çocuklar umutla ona baktı.

Defne muffin'i avuçlarında tuttu, gözlerini yumdu, bir dilek tutar gibi nefes aldı ve keki ısırdı.

Birden bahçede tatlı bir ışık belirdi. Rüzgâr hafifçe döndü. Kısa bir "puf" sesi geldi.

Ve tanıdık, güler yüzlü, bıyıklı, göbekli, kel ve sevimli **Muhsin Amca** ortaya çıktı.

Sanki yıllardır oradaymış gibi sakin bir şekilde diz çöktü ve deliğe yaklaştı. Çocuklar onun etrafına toplandı. Defne hâlâ gözlerini silerken Muhsin Amca onun başını okşadı.

"Evlatlarım," dedi yumuşak bir sesle, "Siz bu karanlık delik karşısında korktunuz, değil mi?"

Kerem cesur görünmeye çalışarak,

"Biraz…" dedi.

Mert daha dürüst davrandı:

"Çok korktuk."

Zeynep araya girdi:

"Hem böcek vardır belki…"

Defne ise yalnızca:

"Topum düştü…" diyebildi.

Muhsin Amca hafifçe gülümsedi.

"İnsan korkar çocuklar. Korku kötü değildir. Korku, cesaretin doğmasını bekleyen bir *tohumdur*."

Çocuklar şaşkınlıkla ona baktı.

Muhsin Amca devam etti:

"Toprakta saklı bir tohum düşünün… Karanlığın içindedir. Ama bekler. İçine biraz güven, biraz inanç, biraz da yürek ışığı girince… bakın nasıl filizlenir."

Elini deliğe doğru uzattı, ama içeri girmedi. Çocuklara döndü:

"Cesaret, korkunun yokluğu değildir. Cesaret, korkuya rağmen bir adım atabilmektir. İçinizde hanginiz topunuzu geri almak için o bir adımı atmak ister?"

Çocuklar başta tereddüt etti.

Mert:

"Ben… acaba…"

Zeynep:

"Ben yapamam…"

Kerem bir an düşündü. Defne'nin ağlayan yüzüne baktı. Onun için bu top çok özeldi. İçinde bir şey kıpırdadı.

"Ben," dedi Kerem, "deneyebilirim… sanırım…"

Muhsin Amca gözlerini kocaman açıp büyük bir sevinçle,

"İşte beklediğim filiz bu!" dedi.

Kerem eğildi, yavaşça deliğe doğru yaklaştı. Deliğin içi hâlâ karanlıktı. Ama bu kez Kerem daha güçlü hissediyordu. Muhsin Amca'nın elini omzunda hissetti.

"Ben buradayım evladım," dedi.

"Korkunu yok etmeye çalışma. Onu tanı, ona rağmen hareket et."

Kerem elini uzattı… biraz daha… biraz daha…

Ve! Topun yumuşak yüzeyini hissetti.

"Buldum!" diye bağırdı.

Çocuklar sevinç çığlığı attı. Kerem topu çekip çıkarınca Defne ona sarıldı.

Muhsin Amca tebrik eder gibi başını salladı.

"Gördünüz mü? İçinizdeki cesaret ışığı büyüdü. Korkuyu yendiniz çünkü güven serptiniz yüreğinize."

Sonra ayağa kalktı, sakince gülümsedi.

"Bilesiniz ki evlatlarım," dedi, "her korku tüneli, içinde bir cesaret ışığı saklar."

Tam uzaklaşacakken son kez ekledi:

"Önemli olan, karanlığa bakınca geri çekilmek değil… karanlığın içindeki ışığı görebilmektir."

Bir "puf" sesi daha oldu.

Ve Muhsin Amca kayboldu.

Ama çocukların yüreğinde bıraktığı cesaret filizi hiç kaybolmadı.

7

6. Bölüm – Yarış Hilesi (Dürüst Oyun ve Kul Hakkı)

Bahçenin üzerinde tatlı bir sabah güneşi vardı. Kuşlar dallarda cıvıldıyor, hafif bir rüzgâr çiçeklerin yapraklarını kımıldatıyordu. Kuzenler için bu güzel hava, yeni bir maceranın habercisiydi. O gün bahçenin ortasında büyük bir yarış planlamışlardı. Günlerdir bunun heyecanını yaşıyorlardı.

Kerem daha sabah erkenden koşarak gelmişti. Elinde kendi yaptığı renkli karton yarış arabası vardı. Mert, eski oyuncak arabasını söküp yeniden birleştirerek ona yarış görünümü vermişti. Zeynep arabasının üzerine minik kalp çıkartmaları yapıştırmış, Defne ise arabasına minik tüylerle süs yapmıştı. Ali

ise… diğerlerinden biraz daha sessizce hazırlık yapıyordu. O da arabasını boyamıştı ama yüzündeki düşünceli ifade dikkat çekiyordu.

Bahçenin ortasına uzun bir yarış pisti kurmuşlardı. Piknik masasının yanından başlayıp çalılıkların önünden kıvrılarak geçen, sonunda büyük çınar ağacının dibine varan bir parkur…

Kerem bağırdı:

"Yarış pistiiimiz hazırdır! Burası başlangıç çizgisi!"

Mert arabasını çizginin tam arkasına koydu.

"Ben favoriyim, haberiniz olsun!" diye gülümsedi.

Zeynep hemen karşılık verdi:

"Hayır canım, benim arabamın kalp gücü var!"

Defne topallayan bir kahkaha attı:

"Benimki kuş gibi uçar!"

Ali ise arabasını yavaşça yerine koydu. Ama o sırada kimseye çaktırmadan çantasından küçük bir şişe çıkardı. İçinde sıvı yağ vardı. Çevresine bakıp kimse onu izlemiyor mu diye kontrol etti. Diğerleri pistin etrafında son rötuşları yaparken Ali hızlıca eğildi ve arabasının tekerleklerine birkaç damla yağ sürdü.

Yağın parlaklığı ışıkla yansıdı. Ali, "Birazcık daha hızlı olsun… ne olacak ki?" diye içinden geçirdi. Kötü niyetli değildi aslında; sadece kazanmak istiyordu. Ama bu küçük hareket, oyunun ruhunu bozacak bir kıvılcımdı.

Herkes çizgiye dizildi. Kerem yüksek sesle saymaya başladı:

"Hazır mııısınız?"

"HAZIRIZ!" diye bağırdılar.

"Üç… iki… bir… BAŞLAAA!"

Araba yarışının başlamasıyla birlikte bahçede çığlıklar, kahkahalar, alkışlar yükseldi. Çocukların her biri arabasını ileri doğru fırlattı.

Ama bir tuhaflık vardı.

Ali'nin arabası adeta uçuyordu. Öyle hızlı gidiyordu ki diğer arabaları kısa sürede geçti. Bir çınlama gibi, bir rüzgâr esintisi gibi…

Defne hayretle bağırdı:

"Aaaa Ali'ninki nasıl böyle gidiyor?!"

Zeynep gözlerini kıstı.

"Bu kadar hızlı olamazdı…"

Mert kaşlarını çatmıştı. Yarışın yarısında arabası geride kalmıştı.

"Bu araba normalde böyle gitmezdi!" dedi Kerem, şaşkınlıkla.

Ali yarışın sonuna doğru ulaşırken diğerleri daha yarı yoldaydı. Ve saniyeler içinde….

Ali birinci oldu.

Başta herkes şaşkınlık içindeydi. Ardından Kerem konuştu:

"Bir şey var bunda. Ali'nin arabası hep bizimle aynı hızda giderdi. Bugün neden böyle oldu?"

Defne elini beline koydu.

"Doğru değil bu! Bu işte bir tuhaflık var!"

Zeynep ve Mert de aynı fikirdeydi. Bir anda bahçedeki neşeli hava bozuldu. Gülüşmeler susmuş, yerini huzursuz bakışlara bırakmıştı.

Mert, Ali'ye bakarak sordu:

"Bir şey yaptın mı? Bir şey ekledin mi arabana?"

Ali bir an duraksadı. Yutkundu. Ama sonra başını iki yana salladı.

"Hayır ya! Nereden çıkarıyorsunuz? Arabam… hızlı işte!"

Ama sesindeki titreme herkesin dikkatinden kaçmadı.

Defne omuzlarını düşürdü.

"Bu yarış böyle olmaz ki… içim kötü oldu."

Zeynep de ekledi:

"Eğer hile varsa oyun oyun değildir. Hiç kimse eğlenmedi ki."

Bahçenin üstüne çöken gerginlik artık iyice hissediliyordu. Kuzenler birbirine bakıyor ama kimse bir şey diyemiyordu. Şüphe, kırgınlık, hayal kırıklığı…

Ali ise giderek daha fazla içine kapanıyordu. Gözlerini arabasından ayıramıyordu. Tekerleklerdeki yağ ışıldıyor, yaptığı hatayı adeta yüzüne vuruyordu.

O sırada Defne, her şeyin bozulduğu bu anı düzeltmenin tek yolunu düşündü. Gidip çantasından gizli kozu çıkardı:

Muffin.

"Belki Muhsin Amca gelir…" dedi yavaşça.

Kuzenler umutla ona baktı.

Defne muffin'i iki eliyle tuttu, bir dilek diler gibi gözlerini kapadı, keki ısırdı.

Bir anda bahçede tanıdık bir rüzgâr dolaştı. Hafif bir ışık belirdi. Minicik bir uğultu duyuldu.

Ve… **puf!**

Yağlı bıyıkları ışıkta parlayan, göbeği hafifçe sarsılarak yürüyen, kel ama nur yüzlü **Muhsin Amca** ortaya çıktı.

"Evlatlarım," dedi derin bir nefes alarak, "burada bir hüzün kokusu aldım. Ne oldu böyle?"

Kerem hemen anlattı:

"Yarış yaptık… Ali'nin arabası birden çok hızlı gitti…"

Mert devam etti:

"Normalde o kadar hızlı değil ki!"

Zeynep ekledi:

"Doğru olmayan bir şey var…"

Defne ise yumuşak sesiyle:

"Oyun bozuldu…" dedi.

Muhsin Amca başını iki yana salladı. Gözlüklerini indirip arabaya eğildi. Arabanın tekerleklerine baktı. Tekerleklerdeki yağ ışıldıyordu.

Yavaşça, sakince Ali'ye döndü.

"Evladım… bunu sen mi sürdün?"

Ali'nin gözleri doldu. Önce cevap vermedi. Sonra yavaşça başını eğdi.

"Birazcık sadece… çok kazanmak istiyordum…"

Muhsin Amca sevgiyle gülümsedi.

"Kazanmak istemek kötü değildir, Ali. Her insan ister. Ama hileyle kazanmak… insanın içindeki ışığı karartır."

Sonra arabayı eline aldı. Tekerlekleri kontrol edip yavaşça salladı.

"Bakın evlatlarım," dedi,

"**Kazanan hile değil, temiz niyettir.**

Hileli hız, kalbi yavaşlatır.

Dürüst adım ise bereketi çoğaltır."

Kuzenler dikkatle dinliyordu.

Muhsin Amca sözlerine devam etti:

"Bir yarışta hızlı olmak önemlidir. Ama daha önemlisi… kalbinin temiz olmasıdır. Çünkü hileyle kazanılan her zafer, aslında kaybedilen bir vicdandır."

Ali'nin gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Ben… yanlış yaptım… özür dilerim. Hepinizden…"

Kuzenlerin yüzleri yumuşadı. Kerem Ali'nin koluna dokundu.

"Özür diledin ya… mesele bitti."

Mert gülümsedi:

"Bir daha yapma, tamam mı?"

Zeynep başını salladı.

"Beraber oynayalım. Bu sefer dürüstçe yarışırız."

Defne de ekledi:

"Toplu oynayınca güzel oyun olur!"

Muhsin Amca memnuniyetle başını salladı.

"İşte en güzel başarı… kalbin temiz kalmasıdır."

Sonra hafif bir "puf" sesiyle kayboldu.

Kuzenler arabalarını yeniden başlangıç çizgisine dizdi. Ali arabasının tekerleklerini temizledi. Bu kez herkes eşit, adil ve mutlu şekilde yarıştı.

Bahçede kahkahalar yeniden yükseldi.

Ve oyun yeniden oyun oldu.

8

7. Bölüm – Kırık Saksı (Sorumluluk Alma)

Bahçede her sabah olduğu gibi kuş sesleri yankılanıyordu. Babaanne, çiçeklerle dolu renkli saksılarını dizmiş, onlara adeta birer aile ferdi gibi özenle bakmıştı. Pembe, mor, sarı, kırmızı… Bahçe, sanki rengârenk bir masala açılan kapı gibiydi.

O gün Defne, elinde küçük bir listeyle bahçeye çıktı. Listenin başında büyük bir kalp çizmişti. Altına da kocaman harflerle şunları yazmıştı:

"Bugün çiçekleri sulama görevi bende!"

Defne'nin içi içine sığmıyordu. Çiçekleri çok seviyordu. Onlarla konuşur, şarkılar söylerdi. Babaanne ona, "Senin

sevginle çiçekler daha güzel açıyor," demişti bir keresinde. Bu cümle Defne'nin kalbine kazınmış gibiydi.

Sulama kabını çeşmeden doldururken kendi kendine mırıldandı:

"Mavi çiçek, sarı çiçek… hepinize bugün ben bakacağım!"

Kerem bir köşede top sektiriyor, Mert oyuncak kamyonuna toprak dolduruyor, Zeynep çimenlere oturmuş taş boyuyordu. Ali ise çam ağacının altında kendi yaptığı kâğıt uçağıyla sessizce oynuyordu.

Defne sanki küçük bir bahçıvan gibiydi. Her çiçeğe tek tek yaklaşır, "Merhaba güzelim!" diyerek su verirdi. Bir çiçeğe su dökerken diğerine tatlı bir şarkı söylerdi:

"Güneş açsın, çiçekler gülümsesin,

Defne bugün hepsini sulasın…"

Babaanne mutfak penceresinden onu izliyordu. Gülümseyip kendi kendine mırıldandı:

"Ah bu çocuğun gönlü ne kadar ince…"

Sıra pembe seramik saksıya geldiğinde Defne daha da dikkatli oldu. Çünkü o saksı babaannenin en sevdiği saksıydı. Üzerinde minik beyaz kelebek desenleri vardı ve içindeki çiçek, neredeyse her bahar daha fazla açardı.

Defne saksıya iyice eğildi.

"Sen çok özelsin," dedi fısıldayarak.

"Bugün seni ekstra güzel sulayacağım!"

Sulama kabını hafifçe eğdi, çiçeğin toprağı suyla buluştu. Her şey yolundaydı.

Fakat geri dönerken olan oldu.

Defne'nin ayağı yerdeki küçük bir taşa takıldı. Ağırlığını toparlayamadan öne doğru sendeledi.

Elindeki büyük pembe seramik saksı…

ÇAT!

Ses bahçede yankılandı. Defne bir anda yere çömeldi, kalbi hızla atıyordu.

Saksı birkaç büyük parçaya ayrılmıştı. İçindeki toprak ve çiçek etrafa dağılmıştı.

Defne'nin yüzü bir anda soldu.

"Of… of… of…" diye fısıldadı.

"Keşke kimse görmese…"

Çiçeğin haline bakıp içi acıdı ama korkusu daha ağır basıyordu.

Etrafına hızlıca göz gezdirdi. Kimse onu fark etmemişti. Herkes kendi oyununa dalmıştı.

Defne hemen kırıkları toplamaya başladı. Ellerinin titrediğini hissediyordu.

"Ne yapacağım ben şimdi… Babaanne bunu çok seviyordu."

Kırıkları çalıların arasına sakladı. Toprağı elleriyle toparlayıp bir kenara itti. Kalbi sıkışıyor, yüzü kıpkırmızı oluyordu.

Bir süre bahçede sessizce dolaştı. Kuzenleri neşeyle oynarken o içine kapanmıştı. Sanki çiçek gibi boynu bükülmüştü. Kimseye bakmak istemedi.

Aradan birkaç dakika geçti.

Babaanne elinde küçük bir örtüyle bahçeye çıktı.

"Benim kuzucuklarım nerede, güzel bahçem bugün nasıl?"

Sonra bir anda durdu.

Gözleri eskiden pembe seramik saksının durduğu yere takıldı.

Orası… boştu.

Babaanne kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Çocuklar," dedi sakin bir sesle, "Benim pembe saksım nereye gitti?"

Herkes şaşkınlıkla birbirine baktı.

Kerem hemen konuştu:

"Ben görmedim!"

Mert işaret parmağını Kerem'e doğrulttu:

"Sen sabah buradaydın, kesin sen dokundun!"

"Ben mi? Ne alakası var!" diye karşılık verdi Kerem.

Zeynep araya girdi:

"Belki Mert kırdı! Kamyonuyla yanından geçti!"

Mert sinirlendi:

"Sanki sen hiç dokunmadın! Hep çiçeklere yakındın!"

Ali ise şaşkınca başını kaşıdı:

"Ben uçağımla oynuyordum… kim olduğunu bilmiyorum."

Bir anda bahçeye gerginlik çöktü. Sesler yükselmeye başladı.

Defne ise sessizce geri çekildi. Çalılıkların dibindeki gölgeye oturdu. Minicik elleriyle eteğini buruşturuyor, gözlerini kaçırıyordu.

İçinden,

"Keşke bir şey söylemesem… keşke unutulsun…" diye geçirdi.

Ama suçlamalar çoğaldıkça Defne'nin içi daha da sıkışıyordu.

Babaanne çocuklara baktı.

"Kimse bir şey bilmiyor mu?" dedi yumuşak ama kararlı bir sesle.

Herkes bir şeyler söylüyordu, ama doğrulukları havada asılı gibiydi. Gerilim büyüyordu.

Ve Defne ne konuşabiliyor, ne de oradan uzaklaşabiliyordu.

Tam o anda Zeynep'in çantasında duran muffin gözüne çarptı. O, Muhsin Amca'nın gelmesine kapı açan o sihirli kekti.

Zeynep bir ısırık aldı. Bir rüzgâr esti. Hafif bir ışık bahçeyi doldurdu.

Sonra…

Püüüf!

Muhsin Amca belirdi.

Her zamanki gibi bıyıkları hafif yağlı, yüzünde tatlı bir tebessüm, gözlerinde anlayış dolu bir ışık vardı.

"Evlatlarııım," dedi, "Bahçede bir hüzün, bir karışıklık seziyorum. Ne oldu böyle?"

Kerem hemen atıldı:

"Babaanne saksısını bulamıyor!"

Mert devam etti:

"Kırılmış olabilir… ama kim yaptı bilmiyoruz."

Zeynep, Defne'ye bakarak:

"Herkes birbirini suçluyor…"

Ali iç çekti:

"Oyun da bozuldu, neşemiz de."

Muhsin Amca, sanki her şeyi anlamış gibi yavaş adımlarla Defne'ye doğru yöneldi. O hiçbir şey söylemeden Defne'nin gözleri doldu. Muhsin Amca çömeldi, Defne'nin yanına oturdu.

Yumuşak bir sesle sordu:

"Evladım… söylemek istediğin bir şey var mı?"

Defne'nin dudakları titredi. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Ben… ben yaptım…" dedi kısık bir sesle.

"Sularken ayağım taşa takıldı… saksı düştü… kırıldı… çok korktum…"

Babaanne hemen yanlarına geldi.

"Ah Defne'm," dedi şaşkınlıkla, ama kızgınlık değil şefkat vardı sesinde,

"Keşke söyleseydin."

Defne hıçkırdı:

"Korktum… kızarsın sandım… o yüzden sakladım…"

Muhsin Amca Defne'nin başını okşadı.

Sesi rüzgâr kadar yumuşacıktı:

"Sorumluluk, büyümenin anahtarıdır evlatlarım.

Hata gizleyince büyür, üstlenince küçülür."

Çocuklar dikkatle dinliyordu.

Muhsin Amca devam etti:

"Her insan hata yapar. Bir saksı kırılabilir, bir eşya düşebilir. Ama hatayı saklamak kalbi kırar. Çünkü insan içten içe vicdanın sesini duyar."

Defne burun çekerek sordu:

"Peki şimdi ne yapacağım?"

Babaanne gülümsedi.

"Birlikte toplarız. Kırıklar yapıştırılır, çiçek yeniden dikilir. Hem belki daha bile güzel olur."

Kerem hemen elini kaldırdı.

"Ben yardım ederim!"

Mert, "Ben toprağı taşırım," dedi.

Zeynep, "Ben çiçeği düzeltirim," diye koştu.

Ali, "Ben yeni bir saksı boyarım!" dedi.

Bir anda bahçe yeniden neşeyle doldu. Çocuklar birbirine yardım ederek kırıkları topladı. Çiçeği yeniden diktiklerinde sanki daha da güzel olmuştu.

Defne içinden bir yükün kalktığını hissetti. Gözleri parladı.

"İyi ki söyledim…" dedi fısıltıyla.

Muhsin Amca da gülümsedi.

"Işte gerçek cesaret budur, evladım."

Sonra yumuşak bir ışık eşliğinde kayboldu.

Bahçede yepyeni bir saksı, çiçeğiyle birlikte yeniden hayat bulmuştu.

Ve Defne, büyümenin ne demek olduğunu bir kez daha anlamıştı.

9

8. Bölüm – Sessiz Kahraman (Empati)

Bahçede güneş, ağaçların arasından altın iplikler gibi süzülüyor, kuşlar ince bir neşe şarkısı söylüyordu. Kuzenler, o gün için yeni bir macera oyunu hazırlamaya karar vermişlerdi. Yaz günlerinin o tatlı sıcaklığı, çimenlerin arasına saklanmış küçük minik karıncalar gibi her yanlarına enerji vermişti.

Kerem her zamanki gibi hemen liderliği ele aldı.

"Tamam arkadaşlar! Bugün keşif yapacağız. Ama sıradan bir keşif değil, haritası kayıp bir hazineyi bulacağız. Hepimizin bir görevi olmalı!" dedi.

Zeynep gözlerini parlatıp elini kaldırdı.

"Ben haritacı olayım Kerem! Bütün yolları ezbere bilirim, üstelik çok dikkatliyim."

Kerem başını sallayıp kabul etti.

"Tamam Zeynep, sen haritacı ol."

Defne iki yana zıplayarak, "Ben keşifçi olmak istiyorum! Ormanlarda koşarım, şelaleleri bulurum, tehlikeleri önceden fark ederim!" diye bağırdı.

Kerem gülerek, "Keşifçi sana çok yakışır," dedi.

Roller tek tek dağıtılırken herkes heyecanla kendi işine hazırlanıyordu. Bir tek biri hariç…

Bahçenin kenarındaki dut ağacının gölgesine yaslanmış olan **Mert**, sessizce onları izliyordu. Elleri ceplerinde, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ama dudaklarının kıyısında bir burukluk da seziliyordu. Bir rol almak istiyordu ama kimse ona bir şey söylememişti.

Belki unuttular, diye düşündü önce.

Sonra içinden bir ses fısıldadı:

"Her zaman böyle oluyor… Ben yine dışarıda kaldım."

Mert, diğer kuzenlerinden biraz daha sakin, biraz daha içine kapanık bir çocuktu. Bağırıp çağırmaz, öne atılmaz, bir şey istemekten çekinirdi. Bu yüzden çoğu kez fark edilmezdi bile. Onun fark edilmemesi kötü niyetten değildi elbette; bazen sessiz çocuklar, gürültülü dünyanın gölgesinde görünmez gibi olurdu.

Görülmeyen Yürek

Oyun başladı. Kerem önde kaptan gibi yürüyordu. Zeynep, elindeki kâğıda kocaman bir "Hazine Haritası" çizmiş ve sürekli yön tarif ediyordu:

"Bu taraftan gidelim!

Şuradan sağa dönelim!

Orada kesin bir ipucu var!"

Defne de her gördüğüne heyecanla yaklaşıyor, çiçekleri kokluyor, taşların altına bakıyor, ağaçların gölgelerine eğilip "Burada olabilir!" diyordu.

Mert ise uzaktan onları izliyordu. Gülümsüyor gibi görünse de aslında içi çatır çatır çatlıyordu. Başlarda "Belki birazdan beni de çağırırlar," diye bekledi. Ama oyun ilerledikçe herkes kendi rolüne öyle kaptırıldı ki, kimsenin aklına Mert gelmedi.

Bir süre sonra Zeynep haritayı havaya kaldırıp, "Ah! Hazine ağacın arkasındaki taşta işaretli!" diye bağırdı.

Herkes sevinçle oraya koştu.

Defne, Kerem'in koluna asıldı.

"Kaptan! Hazineye çok yaklaştık!"

O anda Mert'in kalbinin içi hafifçe ezildi.

"Ben sanki yokum," diye düşündü.

"Oyun oynuyorlar ama beni saymıyorlar. İçimden bağırmak istiyorum ama… Sesim çıkmıyor."

Bir adım attı onlara doğru, sonra geri çekildi.

Belki meşguldürler…

Belki sırlarını bozarım…

Belki beni istemezler…

Bu düşünceler arasında Mert'in dünyası küçüldükçe küçüldü. İçinde birikmiş sessizlik, artık bir taş gibi ağırlaşıyordu.

Sessizliğin Patlaması

Oyun ilerledikçe Mert'in gözleri dolmaya başladı ama kimse fark etmedi. Çünkü herkes oyunun neşesine kapılmıştı. Oysa Mert, duygularını içine atan bir çocuktu; her kırıldığında ses çıkarmak yerine susar, yüzünü saklardı.

Fakat bu kez içindeki sıkışma o kadar büyüdü ki, bir noktada koyacak yer kalmadı.

Zeynep haritayı yere serip, "Çok az kaldı! Şimdi buradan dümdüz gideceğiz," dedi.

İşte o an…

Mert ansızın koştu, haritayı elinden kaptı ve bir hışımla yere fırlattı.

Harita çimenlerin üzerine yayılırken kuzenler nefeslerini tuttu.

Hepsi şaşkınlıktan donup kaldı.

Kerem ilk konuşan oldu.

"Mert! Ne yapıyorsun? Neden?!"

Mert'in gözleri dolu, yüzü kızarmıştı.

"Ben de oynamak istiyordum!" diye bağırdı.

"Siz beni hiç görmüyorsunuz! Kimse bana bir şey demiyor! Hepiniz bir rol aldınız ama bana hiç sormadınız!"

Sessizlik birden ağırlaştı.

Defne şaşkınlıkla Mert'e baktı. "Ama… sen bir şey demedin ki Mert."

"O kadar sessiz duruyordun ki… belki başka bir şeyle meşgulsün sandık," dedi Zeynep, kafası karışmış halde.

Kerem kaşlarını çattı ama bu kez kızgınlıktan değil, anlamaya çalışmaktan.

"Mert… Biz seni kırmak istemedik. Ama böyle söyleyince anlıyoruz."

Ama Mert o kadar dolmuştu ki konuşamıyordu bile. Gözyaşlarını silmeye çalışıyor ama bir yandan da kendine kızıyordu.

"Keşke bağırmak zorunda kalmasaydım… Keşke beni onlar çağırsa…"

Oyun tamamen dağılmıştı.

Ve tam o anda…

Herkesin cebinde saklı duran küçük muffin, Zeynep'in elin-

den birden ışıldayıp parladı.

Muhsin Amca'nın Öğüdü

Bir anda bahçenin ortasına, toprak kokusuna karışan mis gibi vanilya ve kek kokusu yayıldı. Ardından bıyıkları yağlı, gözleri şefkatle gülümseyen **Muhsin Amca** ortaya çıktı.

"Evlatlarıuım," dedi, dizlerini hafifçe kırıp Mert'in yanına çömelerek.

"Burada bir yürek incinmiş kokusu var… Kim kırdı bakalım bu minik kalbi?"

Mert başını öne eğdi.

Kimse onu kırmak istememişti belki ama incinen oydu.

Muhsin Amca, Mert'in omzuna şefkatle dokundu.

"Bir yüreği anlamak, oyunu kazanmaktan kıymetlidir evlatlarım," dedi.

"Bir insanın sessizliğini, hiç konuşmuyormuş gibi değil; konuşamamış gibi dinlemek gerekir."

Kuzenler utançla başlarını eğdi.

Kerem öne çıktı.

"Biz seni görmedik Mert. Özür dileriz. O kadar sessiz duruyordun ki, kendi kendine bir şeylerle uğraşıyorsun sandık."

Zeynep hemen ekledi:

"Bir daha seni oyunun dışında bırakmayacağız."

Defne Mert'e sarıldı:

"İster misin tekrar başlayalım? Bu kez sana önce soralım."

Mert gözyaşlarını sildi, hafifçe gülümsedi.

"Ben… haritacı olmak istiyorum," dedi utangaççа.

Zeynep hemen alkışladı.

"Harika seçim! Ben de keşifçiye geçerim o zaman!"

Muhsin Amca ellerini beline koydu, hafifçe sallandı.

"Gördüğünüz kadar değil, görmediğiniz kadar da sorum-

lusunuz birbirinizden," dedi.

"Bir kişinin sesi çıkmıyorsa, belki söyleyemiyordur. O zaman dinlemeyi büyütmek gerekir."

Sonra göz kırptı, bıyıklarını silip hafifçe eğildi.

"Şimdi bu yürekler hazırsa, haydi bakalım… Yeni oyununuz bereketli olsun."

Bir anda rüzgâr hafifçe esti ve Muhsin Amca kayboldu. Arkasında yine o mis kokulu, sıcaklığı içe işleyen muffin esintisi kaldı.

Kuzenler, bu kez Mert'i ortaya alarak oyunu yeniden kurdu.

Ve belki de ilk kez, herkes gerçekten herkesin sesini duyarak oynadı.

10

9. Bölüm – Gizli Defter (Mahremiyet – Saygı)

Güneş, bahçenin üzerini yumuşacık bir battaniye gibi ısıtıyordu. Kuzenler yine her zamanki gibi bir araya gelmiş, çimenlerin üzerine yayılmış oyuncaklarıyla oyunlar kuruyorlardı. Ağaçların dallarında serçeler cıvıldıyor, hafif bir rüzgâr papatyaların arasından geçip tatlı bir uğultu bırakıyordu.

Bahçede neşe dolu bir gün yaşanıyordu ama bu neşenin ortasında kimsenin fark etmediği küçük bir ayrıntı vardı: **Küçük pembe bir defter**, çimenlerin arasında yarı kapalı bir hâlde duruyordu.

Defterin kenarlarında mor çiçek desenleri, kapağında minik

bir kelebek resmi vardı. Güneş ışığı üzerine vurdukça parlıyor, sanki "Buradayım!" diye göz kırpıyordu.

Defteri ilk fark eden Kerem oldu.

"Burada bir şey var!" dedi ve koşup aldı.

Zeynep hemen irkildi. Çünkü o pembe, çiçekli defter… **Onundu.**

Ama kuzenleri henüz bunu fark etmemişti.

Kerem defteri kaldırınca Ali hemen başını uzatıp merakla sordu:

"Acaba ne yazıyor içinde?"

Mert omuz silkti.

"Belki günlük gibi bir şeydir."

Defne ise etrafına bakınıp fısıldadı:

"Bence bakmayalım… Sanki birine özel gibi duruyor."

Zeynep, kalbi sıkışmış bir şekilde birkaç adım geride duruyor, dudaklarını ısırıyordu. Söylese mi, söylemese mi karar veremiyordu. Çünkü defterinin içinde yalnızca yazılar değil; hisler, sırlar, hayaller, belki küçük korkular bile vardı.

Ama Ali, merakının kabardığını gizleyemiyordu.

"Birazcık bakacağım sadece," dedi.

Kerem hemen karşı çıktı:

"Hayır Ali! Bu başkasına ait bir şey olabilir. Zeynep'in olabilir belki."

Zeynep'in gözleri büyüdü. Kerem doğru tahmin etmişti ama bunu söylemeye cesaret edemedi.

Çünkü 'Gizli Defter' onun için çok önemliydi.

Ali ise insanların merakını kurcalamayı seven bir tipti.

"Bir bakmakla ne olacak yani? Hem belki oyunla ilgilidir," diyerek defteri eline aldı.

Kerem elini uzatıp durdurmaya çalıştı ama Ali çoktan kapağı aralamıştı bile.

Merak ve Saygı Arasında

Defter açılır açılmaz Zeynep'in içi sanki ortadan çatladı.

O pembe sayfaların arasında onun kimseye anlatmadığı şeyler vardı:

Kırıldığı anlar…

Mutlu olduğu anlarla ilgili çizdiği minik resimler…

Hayal ettiği maceralar…

Bir gün yazmak istediği hikâyenin taslağı…

Hatta sayfalardan birinde şu yazıyordu:

"Bazen kendimi bulut gibi hissediyorum. Kimse fark etmiyor ama içimde fırtına kopuyor."

Zeynep'in yazdığı her şey saklı ve özel olmalıydı.

Ama Ali, satırları okumaya başlamıştı bile.

Kerem, "Ali dur! Başkasının özelini okumak doğru değil!" diye uyardı.

Ama Ali, gözlerini defterden ayıramıyordu.

"Bir şey yok ki… Sadece biraz yazı işte."

Mert bile çekingen bir sesle,

"Ali… Belki de gerçekten bakmamalıyız…" dedi.

Defne iki eliyle göğsüne bastırdı, sanki kendi defteri açılıyormuş gibi tedirgin oldu.

"Bence kapat şunu… Lütfen."

Ama Ali'nin merakı, bütün uyarılardan daha güçlüydü.

Sayfayı çevirdi.

Ve işte o anda…

Zeynep'in içindeki bütün duygular bir anda kabarıp gözlerinden dışarı taşıdı.

Gözyaşlarıyla Gelen Kırgınlık

Zeynep titrek bir sesle bağırdı:

"Hayır! Açma onu! O benim defterim!"

Her şey bir anda durdu.

Ali şaşkınlıkla defteri kapattı.

"Zeynep… ben sadece—"

Kelimeyi bile tamamlayamadı.

Çünkü Zeynep'in gözleri dolmuş, kirpiklerinden yaşlar birer birer düşmeye başlamıştı.

"Ama o benim gizli defterim Ali… Neden açtın ki? Neden izin istemedin?"

Sesindeki kırgınlık, bahçedeki kuş cıvıltılarını bile susturdu.

Defne hemen Zeynep'e koştu, omzuna dokundu.

"Üzülme… Ali yanlış yaptı."

Mert, "Gerçekten çok özür dileriz Zeynep," diyerek başını eğdi.

Kerem ise Ali'ye dönüp sert bir bakış attı:

"Sana dur demiştim. Başkasının özeline bakılmaz. Bu saygısızlık."

Ali'nin yüzü kızardı, elleri titredi.

Ne diyeceğini bilemiyordu.

Çünkü yaptığı şeyin yanlış olduğunu artık net bir şekilde anlamıştı.

Bir defteri açmak sadece bir defter açmak değildi…

Birinin kalbine izinsiz girmekti.

Ali başını öne eğip yalnızca şunu söyleyebildi:

"Özür dilerim… Kötü niyetle yapmadım. Sadece merak ettim…"

Ama Zeynep daha da ağlamaya başladı.

"Tüm sırlarım orada… Kalbim orada… Beni dinlemeden nasıl açarsın?"

Ağlaması, bahçenin sessizliğinde yankılandı.

Kuzenlerin içi burkuldu.

Tam o anda Kerem'in cebindeki küçük muffin ışıldamaya

başladı.

Ardından Defne'nin muffin'i de…

Sonra Zeynep'in…

Bir anda hepsi aynı anda parladı.

Ali başını kaldırdı.

"Galiba… geliyor," dedi fısıltıyla.

Muhsin Amca'nın Mahremiyet Öğüdü

Bir anda bahçeyi tatlı bir kek kokusu sardı.

Sanki vanilya ve tarçın karışıp havada dans etmişti.

Ve ışığın içinden yağlı bıyıkları parlayan, yüzünde huzur dolu bir tebessüm olan **Muhsin Amca** yavaşça belirdi.

Çocuklar ona alışmıştı artık, ama yine de her gelişinde içlerinde küçük bir heyecan kıvılcımı beliriyordu.

Muhsin Amca dizlerini kırıp Zeynep'in seviyesine indi.

Defteri özenle eline aldı, kapağını kapattı ve Zeynep'e uzattı.

"Her kalbin gizlisi, sahibine emanettir evlatlarım," dedi yumuşak ama derin bir sesle.

"Birinin gizlisini izinsiz açmak, bir odanın kapısını çalmadan içeri dalmak gibidir."

Ali yutkundu, başını eğdi.

"Ben… gerçekten kötü niyetle yapmadım Muhsin Amca…"

Muhsin Amca, Ali'nin başını okşadı.

"Evladım, kötü niyet şart değildir. Bazen merak bile kalbi yaralayabilir.

Saygı göstermeyen, yüreğe dokunmuş olur."

Zeynep sessizce gözyaşlarını silerken Muhsin Amca devam etti:

"Her defterin kapakları vardır. Ama bazı kapaklar kilitlidir.

O kilidi açacak tek şey güven ve izindir.

Siz, birbirinizin hem oyunda hem gönülde yol arkadaşısınız.

O yüzden gizli olanı korumak, size yakışan büyüklüktür."

Kerem, Mert ve Defne başlarını sallayarak bu sözleri benimsediler.

Ali Zeynep'in yanına yaklaşıp elini uzattı.

"Gerçekten özür dilerim Zeynep. Bir daha izinsiz hiçbir şeyine bakmam. Söz."

Zeynep biraz düşündü.

Sonra hafifçe gülümsedi.

"Tamam Ali… Ama bir daha yapma. Çünkü bazen yazdıklarım benim içimde sakladığım şeyler. Sadece ben bilmeliyim."

Ali başını eğip bir kez daha özür diledi.

Muhsin Amca çocuklara bakıp genişçe gülümsedi.

"İşte böyle evlatlarım… Mahremiyete saygı duyan, gönülleri onarmayı bilir."

Sonra göz kırptı, bıyıklarını düzeltti.

Muffin kokusu rüzgâra karıştı.

Ve ışıkla birlikte ortadan kayboldu.

Bahçede yeniden kuşlar ötmeye, papatyalar hafifçe sallanmaya başladı.

Zeynep defterini göğsüne bastırdı, kuzenlerine bakıp gülümsedi.

"Haydi… oyunu devam ettirelim."

Bu kez herkes ona sorarak başladı:

"Sen ne olmak istersin Zeynep?"

Ve işte o gün kuzenler, sadece bir oyun değil; birbirlerinin gönüllerine açılan saygıyı da öğrendiler.

11

10. Bölüm – Kuş Yavrusu (Merhamet – Yardımseverlik)

Güneş, sabahın ilk ışıklarıyla bahçeyi yumuşak bir altın rengine boyamıştı. Kuzenler yine bahçedeydi; çimenler üzerinde oyunlar kuruyor, birbirlerine koşuyor, kahkahalar eşliğinde birbirlerini kovalıyorlardı. Ağaç dallarında serçeler cıvıldıyor, hafif bir rüzgâr papatyaların arasında dolaşıyor ve yaprakları hafifçe sallıyordu. Her şey normal, neşeli ve sessiz bir huzur içindeydi. Ta ki Defne bir şey fark edene kadar…

"Aa! Bakın buraya!" diye seslendi Defne heyecan ve korku karışımı bir sesle.

Kuzenler hemen yanına koştu. Çalıların arasında, titreyerek

küçücük bir kuş yavrusu duruyordu. Kanatları hafifçe çırpıyor, minik gözleri korku ve şaşkınlıkla açılmıştı.

Defne diz çöktü ve kuşu avuçladı, hafifçe onu sarmaya çalıştı.

"Çok küçük ve zayıf… Acaba yaralı mı? Yardım etmeliyiz!" dedi. Gözlerinden korku ve şefkat karışımı bir ifade okunuyordu.

Kerem, Defne'nin yanında eğildi.

"Belki onu eve götürüp sıcak tutabiliriz. Böylece biraz güç toplar," dedi.

Ama Mert hemen karşı çıktı:

"Eve götürürsek, annesi gelirse çok kızar! Ne yapacağız şimdi?"

Ali ve Zeynep birbirlerine bakıp sessizce fısıldadılar:

"Ne yapacağız şimdi? Bu küçük kuşu bırakabilir miyiz? Yardım etmeliyiz, değil mi?"

Tüm kuzenler bir karar vermek üzere toplandı. Bahçe bir anda sessizleşti; kuş yavrusunun titremesi ve çocukların endişeli bakışları arasında zaman yavaşlamış gibiydi. Herkes merak ve biraz da korku içinde ne yapacağını düşünüyor, birbirine bakıyordu.

Sonunda Kerem, "Tamam, onu güvenli bir yere koyacağız. Ama dikkatlice ve nazikçe…" dedi.

Zeynep, minik bir kutu getirdi; kutunun içine yumuşak bir bez serdi. Kuş yavrusu yavaşça kutuya konuldu. Defne, Ali ve Mert sırayla kuşu elledi̇ler, kanatlarını hafifçe okşadılar. Her hareketlerinde kuş biraz titriyordu, ama en azından artık güvenli bir yere yerleşmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Ali.

"Onu iyileştirmek için biraz beklemeliyiz," dedi Zeynep. "Ama dikkatli olmalıyız, çok korkuyor."

İlk başta her şey yolundaydı. Kuş yavrusu kutunun içinde

sessizleşmiş, hafifçe gözlerini kapatmıştı. Çocuklar da rahatlamıştı. Ama tam o sırada, Defne kuşu daha iyi sarmak isterken yanlışlıkla kutuyu yere düşürdü.

"Ah hayır!" Zeynep bağırdı. "Daha kötü oldu!"

Küçük yavru kuş bir anlığına panikledi ve çırpınmaya başladı. Mert endişeyle ellerini ovuşturdu:

"Belki de bunu yapmamalıydık… Çok korktu…"

Ali başını sallayarak "Ama biz yardım etmek istedik. Sadece merak ettik ve onu korumak istedik," dedi. Ama kuzenlerin hepsinin içi burkulmuştu; küçük canlı daha çok korkmuştu ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bahçede bir sessizlik çöktü. Kuş yavrusu kutuda tedirgin, çocuklar endişe dolu bakışlarla etrafına bakıyordu.

Tam o sırada Kerem sessizce, ama kararlı bir sesle konuştu:

"Durun. Biz panik yaparsak, kuş daha çok korkar. Önce nefes alalım, sakin olalım ve ne yapmamız gerektiğini düşünelim."

Hepsi derin bir nefes aldı. Bahçedeki sessizlik, kuş yavrusunun tüylerinin hafifçe titremesiyle birleşti. Kuzenler, birbirlerine bakarak küçük bir plan yaptılar. Önce bir yandan kuşun rahatlamasını sağlayacak, ardından babaanneye danışacaklardı.

Ve işte tam o sırada, bahçedeki muffin sepetlerinden birinin içinden **ışık saçan, bıyıklı ve güler yüzlü Muhsin Amca** belirdi. Bu defa, gözleri özellikle kuş yavrusuna takılıydı.

"Esselamu aleyküm küçük şefkat elçileri!" dedi neşeyle.

Çocuklar şaşkınlıkla bakarken Zeynep heyecanla:

"Bak Muhsin Amca! Küçük kuş… Onu korkutmadan nasıl yardım edeceğiz?"

Muhsin Amca dizlerini kırıp kuşun seviyesine indi. Gözleri parlıyordu, yüzündeki tebessüm içten ve sıcak bir ışık gibi etrafa yayılıyordu.

"Küçük bir can, büyük bir şefkatin testidir evlatlarım. Niçin

yardım ediyorsunuz, niyetiniz temizse kalbiniz de güzelleşir," dedi.

Kerem, Mert, Ali ve Zeynep dikkatle dinliyordu. Defne, kuşu avuçlarından bırakarak kutuyu sabit bir yere koydu.

Muhsin Amca hafifçe başını salladı ve ekledi:

"Merhamet, sadece büyük işler yapmak değildir. Küçük bir el, doğru niyetle büyük bir etki yaratabilir. Onun titremesi, sizin sabrınız ve sevginizle azalacak."

Zeynep kutuya eğilip kuşun kanatlarını nazikçe okşadı.

"Üzülme küçük dostum, sana yardım edeceğiz," dedi. Kuş yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

Ali ise utangaç bir sesle sordu:

"Peki Muhsin Amca… Biz onu evde mi tutalım?"

Muhsin Amca gülümseyerek başını salladı:

"Hayır evladım. Küçük kuşun annesi onu bekliyordur. Ona en iyi yardım, onu doğru şekilde güvenli bırakmaktır. Ama bu süreçte göstereceğiniz şefkat ve sabır onu iyileştirir."

Kerem bir adım öne çıktı:

"Öyleyse onu babaanneye götürüp doğru şekilde bakmasını sağlayalım. Ona zarar vermeden, annesinin yanına bırakabiliriz."

Böylece kuzenler birlikte kuş yavrusunu dikkatlice alıp babaanneye götürdüler. Babaanne, küçük kuşu gördüğünde hem şaşırdı hem de çocukların duyarlılığına hayran kaldı. Kuşu yumuşak bir havluya sararak güvenli bir kutuya yerleştirdi.

"Bakın çocuklar," dedi babaanne, "Küçük bir canı korumak, onu iyileştirmek için sabırlı ve nazik olmak, gerçek yardımseverliktir. Siz bunu başardınız."

Kuzenler birbiriyle gülümseyerek göz göze geldi. Küçük bir canlıyı korumak, birlikte hareket etmeyi ve empatiyi öğrenmek demekti. Küçük eller, büyük bir şefkatin adımlarını atmıştı.

Muhsin Amca, ışıkla parlayarak çocukların etrafında bir tur attı ve tatlı bir sesle:

"İşte evlatlarım, merhamet niyetle birleşince kalplerde güzellik oluşturur. Küçük bir canlıya gösterdiğiniz şefkat, sizleri de büyütür. Bugün, sadece bir kuşu değil, kendi gönüllerinizi de korudunuz."

Ve bir pıt sesiyle Muhsin Amca, ışıkla birlikte kayboldu. Bahçe yeniden sessizleşti, kuş yavrusu ise huzurlu bir şekilde kutunun içinde kanatlarını dinlendiriyordu.

Zeynep Defne'ye döndü:

"Bak, başardık! Küçük bir canlıya yardım ettik."

Ali başını salladı:

"Evet… ve hem eğlendik hem de bir şey öğrendik. Yardım etmek, sadece yaptığın iş değil, niyetle yapılan bir şeymiş."

Mert gülümseyerek:

"Bir kuş kadar küçük, ama kalpte büyük bir iz bıraktı."

Kerem de ekledi:

"Bir dahaki sefere küçük bir canlı bulursak, artık ne yapacağımızı biliyoruz: Merhamet, sabır ve doğru adımlar."

Böylece o gün, bahçedeki kuzenler sadece oyun oynamadı, küçük bir kuş yavrusunun kalbine dokundu ve **merhamet, sabır ve yardımseverlik** dersini öğrendi. Kuş yavrusu ise güvenle annesinin yanına bırakıldı ve çocuklar kendi içlerinde bir sıcaklık ve huzur hissiyle bahçede birbirlerine sarıldılar.

12

11. Bölüm – Hediye Krizi (Kıskançlık – Nimetin Farkına Varma)

O sabah bahçede kuzenlerin neşesi yerindeydi. Güneş ışıkları, hafif rüzgârla birlikte yaprakların arasında oynaşıyor, kuş cıvıltıları ve çocukların kahkahaları havayı dolduruyordu. Kuzenler sabah kahvaltısının ardından bahçede koşturuyor, birbirlerini yakalamaya çalışıyor ve hayal güçleriyle oyunlar kuruyorlardı. Babaanne ise mutfakta yeni bir sürpriz hazırlamıştı.

"Müthiş bir gün olacak evlatlarım," diye kendi kendine mırıldandı. Muffinlerin kokusu mutfaktan bahçeye kadar ulaşmış, minik kuzenlerin burunlarını şenlendirmişti. Ama bu sefer

babaanne sadece muffin yapmamıştı. Her bir kuzen için küçük, parlak paketler hazırlamıştı. Paketlerin içindeki hediyeler, çocuğun gözlerini parlatacak küçük ama anlamlı sürprizlerdi.

Babaanne mutfaktan çıkarken elinde beş minik paketle bahçeye yöneldi. Kuzenler hemen toplandı ve heyecanla bakışlarını babaanneye çevirdi.

"Evlatlarım, size küçük bir sürprizim var!" dedi babaanne.

Zeynep coşkuyla: "Oh, ben ne aldım bakalım?" dedi.

Ali: "Bunu hemen açalım!"

Defne: "Beninkini çok merak ediyorum!"

Mert ise elindeki pakete bakarken dudaklarını büzdü; biraz çekingen ve meraklıydı.

Babaanne gülümseyerek kuzenlerin önlerine paketleri bıraktı. Her biri heyecanla paketi açtı. Zeynep, parlak bir taç buldu ve gözleri sevincle parladı. Ali, renkli kalemlerden oluşan bir set buldu ve hemen karalama defterine çizimler yapmayı hayal etti. Defne ise içinde küçük bir oyuncak bebek olan paketini açtı ve onu kucağına alıp gülümsedi.

Ama Mert, hediyesini açtığında biraz duraksadı. Paketinden çıkan küçük, mavi bir taş parçasıydı. İlk başta küçük ve önemsiz gibi görünüyordu. Mert, "Benimki daha küçük gibi," diye mırıldandı. Gözleri kıskançlıkla parladı, suratını astı. Diğer kuzenlerin mutlulukla kendi hediyelerine bakmasını görüyordu ve içinden gelmeye başlayan öfke ve kıskançlık, küçük yüreğini kapladı.

Mert hediyesine bakarken, onun önemsiz olduğunu düşündü. "Benim hediyem önemsizmiş," diye içinden geçirdi. Onu hafifçe kenara itti. Diğer kuzenler durumu fark ettiler ve biraz üzüldüler. Zeynep, Ali ve Defne, Mert'in tepkisini anlamaya çalıştı. Bir anda çocukların neşesi sönmüş, bahçedeki enerji yerine sessizlik gelmişti.

Zeynep, Mert'e dikkatlice yaklaştı:

"Mert… neden mutsuzsun? Hediyen çok güzel…"

Ama Mert kafasını çevirip suratını buruşturdu. "Hiç önemli değil," dedi kısa bir şekilde.

Ali, "Bence her hediye özel," diyerek araya girdi.

Defne ise içtenlikle: "Evet, önemli olan hediyenin büyüklüğü değil, onun bize düşünülerek verilmiş olması," dedi.

Ama Mert'in kıskançlığı bir türlü kaybolmuyordu. Bahçede sessiz bir gerginlik vardı. Kuzenler bir yandan hediyeleriyle ilgilenmeye çalışıyor, bir yandan da Mert'in mutsuzluğunu fark ediyor ve onu neşelendirmeye uğraşıyorlardı.

Tam o sırada, Muffinlerin bulunduğu sepetteki sıcak ve kokulu muffinlerden birine el atmak üzereyken, kutulardan birinde hafif bir ışık parladı. Bir anda muffinlerden biri parıldamaya başladı ve tatlı bir pıt sesiyle **Muhsin Amca** belirdi.

Muhsin Amca, bıyıkları hafifçe kıvrık, göbekli ve gülümseyen bir şekilde çocuklara baktı. Işıltılı gözleri bahçeyi aydınlattı ve konuşmaya başladı:

"Esselamu aleyküm küçük kalplerim! Yüzler neden böyle asık, kuzularım?"

Zeynep hemen yanına geldi ve anlattı:

"Mert hediyesini beğenmedi, diğerleri daha büyük ve güzel olunca kıskandı…"

Muhsin Amca, Mert'e doğru yavaşça ilerledi ve tatlı bir gülümsemeyle başını okşadı:

"Evladım, bak. Nimet büyüklüğünde değildir. Önemli olan gönlün şükretmesinde ve sevgiyle bakmandadır. Ne verirsen ver, değerli olan onu kabul etme şeklin ve yüreğindedir."

Mert, Muhsin Amca'nın sözleri karşısında biraz şaşırdı. İçinde bir sıcaklık hissetti ve hediyesine tekrar bakmaya karar

verdi. Mavinin tonu, küçük ama parlak ışıkla birleşmişti ve Mert onun güzelliğini ilk kez fark etti. Küçük taşın, babaanne tarafından onun için özenle seçilmiş bir hediye olduğunu hatırladı.

Ali, Defne ve Zeynep Mert'in yüzündeki değişimi fark ettiler. Mert, küçük hediyesine bakarken gülümsedi ve teşekkür etti:

"Teşekkür ederim, şimdi çok güzel görünüyor."

Muhsin Amca, ışık halesiyle çocukların etrafında dönerken tatlı bir sesle:

"Evlatlarım, kıskançlık yüreği karartır, ama şükür ve sevgi, yüreği ışıkla doldurur. Nimetin değeri, onu nasıl gördüğünüzde saklıdır. Küçük de olsa, gönlünüzde değer bulduğu sürece büyük olur."

Çocuklar bir anda neşelendiler. Hediyeler, sadece nesneler değil, aynı zamanda sevgi ve düşüncenin göstergesiydi. Mert, küçük taşını kucağına aldı, diğerleriyle birlikte oyun oynamaya karar verdi. Küçük hediyeler, büyük bir mutluluğun başlangıcı olmuştu.

Zeynep sevinçle:

"Hadi, hep birlikte hediyelerle oynayalım!" dedi.

Ali: "Evet, kimsenin hediyesi küçük ya da önemsiz değil. Hepsi özel!"

Defne: "Ve önemli olan birlikte oynayıp mutlu olmak."

Mert, gülümseyerek kendi taşını gösterdi:

"Bu taşın da büyük bir değeri varmış meğer. Beni mutlu ediyor."

Ve böylece kuzenler bahçede hediyelerle oynayarak günün tadını çıkardılar. Küçük kıskançlık, sevgi ve şükürle yer değiştirdi. Bahçe, yeniden neşeyle doldu; kuş cıvıltıları, rüzgârın hafif sesi ve çocukların kahkahaları bütün alanı sararken, küçük taşlar bile parlamaya başlamıştı.

Muhsin Amca, son bir kez ışık halesiyle etraflarını sardı ve tatlı bir sesle kayboldu:

"Evlatlarım, unutmayın; nimet gönlünüzde değer bulursa, kıymeti sonsuzdur."

O gün, kuzenler sadece hediyelerin büyüklüğünü değil, **sevgi ve şükrün gerçek değerini** öğrendiler. Küçük taşın bile büyük mutluluk yaratabileceğini, kıskançlık yerine şükrün yüreği nasıl ışıklandıracağını anlamış oldular.

13

12. Bölüm – Yalan Domino (Küçük Yalanın Büyümesi)

O gün salon, kuzenlerin neşesiyle dolup taşıyordu. Güneş ışıkları camlardan içeri süzülürken, hafif bir esinti perdeleri dalgalandırıyordu. Kuzenler yerde büyük bir domino seti kurmuş, birbirinden renkli taşları birbirine diziyorlardı. Her taş, büyük bir heyecanla dizilirken, küçük bir düşme zinciri başlamasın diye dikkatle yerleştiriliyordu.

Kerem, "Tamam, dikkat! Bu taşlar devrilirse baştan başlarız!" dedi.

Zeynep, "Bir sonraki taş çok önemli, onu düşürmemeliyiz," diyerek taşları yerine koydu.

Mert, Ali ve Defne de ellerindeki taşları büyük bir özenle diziyorlardı. Herkes dikkatle taşların üzerine eğilmişti, küçük eller titreyerek ama kararlılıkla işlerini yapıyordu.

Tam o anda, Ali domino taşlarını dizerken, masanın yanındaki cam bardağa çarptı. Bir "çıt" sesi geldi ve bardak hafifçe sallandı. Kimse fark etmeden bardak masadan düşüp kırıldı. Küçük parçalar salonda her tarafa saçıldı.

"Ahh! Bardak kırıldı!" diye bağırdı Defne. Yüzü korku ve şaşkınlıkla doluydu.

Kerem hemen çevresine bakındı: "Kim yaptı bunu?"

Zeynep: "Bilmiyorum, masa çok kalabalıktı…"

Mert, "Belki biri yanlışlıkla çarptı," diye mırıldandı.

Ama Ali panik içindeydi. Küçük bir hata yapmıştı ve herkesin onu suçlamasını istemiyordu. O an aklına bir fikir geldi; küçük bir yalan söyleyerek suçtan kurtulabilirdi.

"Ben görmedim, sanırım rüzgar devirdi," dedi Ali, biraz titreyerek.

Diğerleri şaşkın ama bir şekilde Ali'ye inandılar. Çünkü salonun camları açıktı ve hafif bir esinti vardı. Herkes durup camdan dışarı baktı. Evet, rüzgar hafifçe perdeleri oynatıyordu. Ali'nin yalanı, ilk anda işe yaramış gibi görünüyordu.

Ama küçük yalan, Ali'nin içinde büyüyen bir gerginlik yarattı. Bir kez yalan söylemişti ve diğerleri ona inanmıştı; ama bir yandan kendini suçluluk duygusu ile karışık, bir yalanı sürdürmek zorundaydı.

"Evet, rüzgar gerçekten çok şiddetliydi," diye ekledi Ali, kendi yalanını güçlendirmek için.

"Defne de tam oradaydı, belki o…" diye ekledi bir başka yalan daha.

İşte o an, çocuklar birbirine baktığında, durumun karmaşık ve anlaşılmaz bir hâl aldığını fark ettiler. Herkes birbirine

suçlayıcı gözlerle bakıyor, ama kimse gerçekleri söyleyemiyordu.

Kerem, "Bu işte bir gariplik var, ama ne olduğunu anlamıyorum," dedi.

Zeynep: "Evet, herkes biraz tuhaf davranıyor…"

Mert ise: "Belki de Ali haklıdır, rüzgar devirmiştir…" diye düşündü.

Salonda, küçük bir domino taşının düşmesi gibi, bir yalan diğerini tetiklemeye başlamıştı. Küçük bir hata, büyük bir karmaşaya dönüşüyordu. Çocukların yüzleri artık gergin, sohbetleri suskun veya endişeli hâle gelmişti.

Tam o sırada mutfaktan gelen tanıdık bir ses, salonu doldurdu:

"Evlatlarım! Muffinleriniz hazır, gelin birer tane alın ve biraz neşelenin!"

Çocuklar muffinlerin kokusuyla kısa süreli bir rahatlama hissettiler ama yüzlerindeki gerginlik hala silinmemişti. Yine de muffinleri almak için mutfağa geçtiler.

Masada sıcacık muffinler duruyordu. Her biri parlayan ışıklarla çocukları çağırıyordu. Beş kuzen muffinlerden birer ısırık aldığında, tatlı bir pıt sesi duyuldu ve muffinlerden **Muhsin Amca** belirdi. Bıyıkları kıvrık, göbekli ve gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Esselamu aleyküm küçük yüreklerim!" dedi Muhsin Amca gülümseyerek.

Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Ali, yüzü kızarmış ve başını eğmişti.

Muhsin Amca, hafifçe başını salladı ve durumu fark etmiş gibi elini sakalına götürdü:

"Görüyorsunuz evlatlarım, bir küçük yalan, ardına yüz yalan çeker. Doğruyu söylemek ne kadar zor görünse de, huzurunu

büyütür ve işleri kolaylaştırır."

Ali başını kaldırıp sessizce, ama samimi bir şekilde söyledi:

"Ben… ben bardak kırıldığında… gerçekten yaptım. Ama korktum, o yüzden yalan söyledim. Sonra daha çok yalan söyledim…"

Zeynep ve Defne, Ali'nin itirafını duyarak birbirine baktılar. Mert ve Kerem de sessizce dinliyordu. O an salon, sessizlikle doldu, ama sessizlik artık gergin bir sessizlik değil, hafif bir rahatlama hissi taşıyordu.

Muhsin Amca gülümseyerek Ali'nin omzuna dokundu:

"Evladım, işte gerçek cesaret budur. Küçük bir hata yaptın ama doğruyu söylemek, yüreğini hafifletir. Doğruyu itiraf etmek, her zaman işleri kolaylaştırır."

Ali derin bir nefes aldı, başını salladı ve yavaşça:

"Tamam, birlikte temizleyelim," dedi.

Diğer kuzenler de Ali'ye katıldı. Hepsi birlikte kırılmış cam parçalarını topladılar, dikkatle süpürdüler ve salonu temizlediler. Küçük bir domino taşının devrilmesi gibi başlayan karmaşa, doğruluk ve iş birliğiyle hızla toparlandı.

Muhsin Amca, ışık halesiyle çocukların etrafında dönerek tatlı bir sesle kayboldu:

"Unutmayın evlatlarım, dürüstlük yüreği hafifletir. Küçük yalanlar büyür, ama doğruyu söylemek işleri düzeltir ve gönlü huzurla doldurur."

O gün kuzenler, küçük bir hata ve onun ardından gelen yalanların nasıl büyüyebileceğini, ama doğruluk ve cesaretle bunun nasıl düzeltilebileceğini öğrendiler. Salondaki cam bardak artık kırılmıştı ama yüreklerde büyüyen huzur, salonu dolduruyordu.

Kerem, "Bir daha küçük yalanlar söylemeyeceğim," dedi.

Zeynep: "Doğruyu söylemek, işleri her zaman kolaylaştırır."

Defne: "Ve birlikte çalışınca her şey çözülebilir."

Mert de başını sallayarak: "Evet, doğruyu söylemek en iyisiymiş."

Böylece kuzenler, kırılmış bir bardak ve küçük bir yalan üzerinden büyük bir ders almış oldu. Küçük hatalar büyüyebilir, ama doğruyu söylemek ve sorumluluk almak her zaman işleri yoluna koyar. Bahçe ve salon yeniden kahkaha ve oyunlarla doldu; domino taşları bir daha dikkatle dizildi ve çocuklar, doğruyu söylemenin huzurunu yüreklerinde hissettiler.

14

13. Bölüm – Yanlış Anlama (İletişim)

O gün bahçe, kuzenlerin kahkahaları ve koşuşturmacasıyla doluydu. Güneş hafifçe parlıyor, rüzgar ağaç yapraklarını hışırdatıyordu. Kuzenler yerde dizili oyuncaklarıyla oynamaya dalmıştı; Zeynep, Defne, Kerem, Ali ve Mert, bir yandan birbirlerine yarışmalar düzenliyor, bir yandan da hayal güçleriyle yeni oyunlar kuruyorlardı.

Zeynep, küçük barbiesini bir köşede dizmiş, onların etrafında hayali bir şehir inşa ediyordu. Defne ise kendi küçük hayal dünyasında farklı karakterleri canlandırıyordu. Kuzenler aralarında sessiz bir dengeyle oynamaya devam ederken, bir

anda Zeynep gözlerini kocaman açtı ve Defne'nin elinde kendi barbiesini fark etti.

"Hey! Bu benim oyuncağım değil mi?" diye bağırdı Zeynep. Sesindeki ton hem şaşkın hem de biraz sinirliydi. Zeynep'nin elleri titriyordu; oyuncak, onun için sadece bir plastik figürden ibaret değildi; hayal dünyasının bir parçasıydı ve onu kaybettiğini düşündü.

Defne, elindeki barbieyi yavaşça indirdi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hayır! Ben sadece yerini değiştirmiştim, almadım ki!" dedi. Defne'nin sesi biraz korku ve üzüntü karışımıydı. O, oyuncağı yanlışlıkla eline almış, Zeynep'e vermeyi unutmuştu. Ancak Zeynep onu yanlış anlamıştı.

Diğer kuzenler durumu izliyordu; Ali ve Kerem hafifçe kaşlarını çattı, Mert ise sessizce ne olacağını bekliyordu. Bahçedeki neşeli hava aniden gerildi. Sessizlik bir anda ağırlaştı, kuzenlerin yüzlerinde endişe ve karışıklık belirdi.

Zeynep, oyuncak elinden alınır alınmaz öfkeyle: "Sen hep benimle böyle yapıyorsun!" dedi.

Defne, şaşkın ve savunmacı bir şekilde: "Ben mi? Sen yanlış görüyorsun!"

İşte o an, küçük bir yanlış anlama büyüyerek bir tartışmaya dönüştü. Zeynep ve Defne arasında küçük bir mesele gereksiz bir kavga haline gelmişti. Küçük bir barbie, iki kuzenin arasındaki anlayışsızlığın sembolü olmuştu.

Ali, duruma müdahale etmek istedi: "Hadi sakin olun, belki yanlış anladınız."

Mert de ekledi: "Evet, belki biri yanlış gördü, sakin olalım."

Kerem ise, "Oyun oynuyoruz, barbie yüzünden kavga etmeyelim!" dedi ama Zeynep ve Defne'nin siniri devam ediyordu.

Zeynep ellerini havaya kaldırdı, "Böyle devam ederse hiç oyun oynayamayız!" diye bağırdı.

Defne de karşılık verdi: "Ama ben hiçbir yanlış yapmadım ki! Sadece yerini değiştirdim!"

Küçük bahçe, sanki bir anda sessizleşti. Kuşlar bile tedirgin bir şekilde ötüyordu. Kuzenler, birbirlerini yanlış anlayarak sert sözler sarf ettikçe tartışma daha da büyüdü. Öfke, sessizlik ve yanlış anlamalar, küçük bir oyuncak üzerinden yükseliyordu.

Tam o anda, mutfaktan tanıdık bir ses duyuldu:

"Evlatlarım! Muffinleriniz hazır, gelin birer tane alın ve biraz nefes alın!"

Çocuklar muffinlerin kokusunu duyunca kısa bir rahatlama hissettiler ama öfke ve kırgınlık hâlâ üzerlerindeydi. Yine de, muffinlerin cazibesine dayanamayarak mutfağa geçtiler. Masada sıcacık, buharı yükselen muffinler duruyordu. Her biri birer muffin aldı ve tatlıyı ısırdıklarında tatlı bir pıt sesi duyuldu.

Bir anda muffinlerden **Muhsin Amca** ortaya çıktı. Bıyıkları kıvrık, göbekli ve gözleri parıldayan, gülümseyen bir yüzle çocuklara baktı.

"Esselamu aleyküm küçük yüreklerim! Neden yüzleriniz böyle kararmış, kuzucuklarım?"

Zeynep ve Defne, birbirlerine bakarak ne söyleyeceklerini bilemediler. Muhsin Amca hafifçe başını salladı ve salonu gözleriyle taradı, sonra tatlı bir sesle konuştu:

"Evlatlarım, konuşmadan hüküm vermek, yersizdir. Önce soru sor, anla, dinle; öfke ve yanlış anlamalar azalır."

Zeynep ve Defne birbirlerine baktı. Gözlerinde hafif bir pişmanlık ve anlayış belirdi. Zeynep, barbieyi Defne'ye geri verdi ve "Belki de gerçekten yanlış anladım," dedi.

Defne de gülümseyerek, "Evet, ben sadece yerini değiştirmiştim, almadım ki," dedi.

Muhsin Amca hafifçe başını salladı ve çocukların birbirine

olan öfkelerini görüp sözlerini sürdürdü:

"Görüyorsunuz evlatlarım, çoğu zaman öfkemiz ve kırgınlığımız, yanlış anlamalardan doğar. Sadece dinleyip anlamaya çalışmak, yüreğimizi hafifletir ve dostluğu korur."

Zeynep ve Defne, el ele verip barbieyi birlikte oyunlarına dahil ettiler. Küçük yanlış anlama artık kaybolmuştu. Kuzenler, bahçede yeniden kahkahalar atmaya başladılar; oyunlar devam ediyordu ama bu kez daha dikkatli, birbirlerini anlamaya çalışarak oynuyorlardı.

Ali, Kerem ve Mert de bu durumu izleyip ders aldılar. Ali hafifçe mırıldandı: "Konuşmadan yargılamak, işleri büyütürmüş."

Kerem ekledi: "Evet, her zaman anlamaya çalışmak lazım."

Mert de başını sallayarak: "Bir oyuncak yüzünden kavga etmek istemem."

Muhsin Amca, hafif bir ışık halesiyle yavaşça kaybolurken, çocuklara son bir öğüt verdi:

"Evlatlarım, küçük yanlış anlamalar büyüyebilir, ama doğru iletişim, sabır ve empati ile her şey yoluna girer. Her zaman dinleyin, anlamaya çalışın ve öfkeden önce nefes alın."

O gün, küçük bir barbie üzerinden başlayan anlaşmazlık, iletişim ve empati dersine dönüştü. Kuzenler, birbirlerini daha dikkatle dinlemeyi ve yanlış anlamaların önüne geçmeyi öğrenmişti. Bahçe yeniden kahkaha ve oyunlarla doldu, güneş yavaşça batarken çocukların yüzlerinde huzur ve mutluluk vardı.

15

14. Bölüm – Temizlik Vakti (Düzen – Ortak Sorumluluk)

O sabah bahçe, kuzenlerin kahkahaları ve oyun sesleriyle dolup taşmıştı. Güneş yüksekten parlıyor, hafif bir rüzgar yaprakları hışırdatıyordu. Ancak oyun bittiğinde, bahçe tam anlamıyla bir keşmekeş haline gelmişti. Misketler, Lego parçaları, küçük arabalar ve oyuncak bebekler her köşeye dağılmıştı. Çiçeklerin arasında birkaç Lego parçası sıkışmış, top ise çitlerin yanına yuvarlanmıştı. Kuzenler birbirlerine bakıp derin bir nefes aldılar; bahçenin durumu biraz gözlerini korkutmuştu.

Babaanne mutfaktan seslendi, hafif bir gülümsemeyle:

"Evlatlarım, önce biraz toplamak lazım, sonra oyun yapabili-

riz," dedi.

Çocukların gözleri birbirine kaydı. Herkes ne yapacağını düşünüyordu. Babaanneyi dinlemek ister gibi oldular ama işin ağırlığı karşısında biraz geri çekildiler.

Kerem ilk söz aldı: "Ama… ben yapmam!" dedi. Sesinde hafif bir isyan vardı.

Defne ekledi: "Ben de istemiyorum!"

Mert, Ali ve Zeynep ise birbirine bakıp sessiz kaldılar. Kimse işi üstlenmek istemiyordu. Bahçe o kadar dağılmıştı ki, toplamak gözlerinde neredeyse imkânsız görünüyordu.

Ali hafifçe homurdandı: "Hiçbirimiz istemiyor gibi görünüyor."

Zeynep ise biraz endişeyle: "Ama eğer toplamazsak, bir daha oyun oynayamayacağız, değil mi?"

Kerem hemen atıldı: "Evet, o zaman hiç oynayamayacağız! Bu da çok kötü olur."

Defne başını sallayarak, "Ama çok yorulacağız, hem sıcak da çok," dedi.

Bahçe sessizleşti. Kuzenler tembellik edip kenarda dururken, babaanne sabırla onları izliyordu. Çocukların yüzlerine baktı, gülümsemesini eksik etmedi. İçten bir sesle konuştu:

"Evlatlarım, birlikte dağılıp birlikte toparlamak, hem oyunun tadını çıkarır hem de eğlencenin bir parçası olur. Dağınıklık korkutmasın, birlikte yapınca kolaylaşır."

Ancak sözleri kısa vadeli bir etki yaptı. Kuzenler yine duraksadı, kimse ilk adımı atmak istemedi. Mert hafifçe homurdandı: "İlk başlamak istemiyorum… Sonra ben bütün işi yaparım gibi olur."

Ali ekledi: "Ben de istemiyorum. Hadi biraz bekleyelim, belki biri başlar."

Tam o sırada, mutfaktan tanıdık bir ses geldi:

"Evlatlarım! Muffinleriniz hazır, gelin birer tane alın, belki biraz sizi neşelendirir."

Çocuklar muffinlerin kokusunu duyunca yavaş yavaş mutfağa doğru ilerlediler. Masada sıcacık muffinler duruyordu. Buharları mutfağı dolduruyor, tatlı vanilya kokusu burnunuza doluyordu. Her biri bir muffin aldı ve ısırdığında tatlı bir pıt sesi duyuldu. Tam o anda muffinlerden **Muhsin Amca** parlayan, bıyıklı ve göbekli yüzüyle ortaya çıktı.

"Esselamu aleyküm küçük kahramanlarım!" dedi. "Yüzleriniz neden böyle asık, kuzucuklarım?"

Çocuklar biraz şaşırdı ama durumun farkında olduklarını anladı. Kerem, Defne, Zeynep, Ali ve Mert birbirlerine baktı. Kimse ne söyleyeceğini bilemez haldeydi. Muhsin Amca hafifçe başını salladı ve ellerini havaya kaldırarak konuşmaya başladı:

"Evlatlarım, bakın… Hayat bazen dağınık ve karmaşık görünür. Ama birlikte çalışınca her şey kolaylaşır. Ortak emek, sadece oyunu değil, hayatı da güzelleştirir."

Çocuklar muffinlerin etkisiyle biraz rahatlamıştı. Kerem, muffinini yedikten sonra başını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi:

"Peki… birlikte yaparsak kolay olur mu acaba?" dedi.

Muhsin Amca gözlerini parlatıp hafifçe başını salladı:

"Elbette evladım! Tek başına her şey zor görünür. Ama birlikte çalışınca işler hem hızlı hem de eğlenceli olur. El ele verin, hem bahçeyi toplarsınız hem de eğlenceniz iki katına çıkar."

Zeynep hemen atıldı: "O zaman başlayalım mı? Ben misketleri toplayabilirim!"

Defne gülümseyerek: "Tamam, ben de Lego parçalarını toplarım!"

Mert ve Ali ise birbirine bakıp, "O zaman biz de küçük arabaları ve topu alalım," dediler.

Kerem ise: "Ben de çiçeklerin etrafını toparlarım, sonra bahçeyi düzenleyelim!"

Böylece kuzenler görevleri paylaştı. Her biri kendi alanını seçti, küçük gruplar halinde çalışmaya başladılar. Misketleri toplarken Zeynep, Defne'ye yardım etti. Lego parçalarını bir kutuya yerleştirirken Mert, Ali ile birlikte hareket etti. Kerem ise dikkatle çiçeklerin arasındaki oyuncakları topladı.

Bir süre sonra bahçe eskisi gibi düzenli hale geldi. Küçük bir dağınıklık, birlikte çalışmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini gösterdi. Kuzenler yorulmuş ama mutlu bir şekilde bahçede oturdular.

Muhsin Amca hafif bir ışık halesiyle kaybolmadan önce son bir söz söyledi:

"Evlatlarım, birlikte dağılır, birlikte toparlanır. Ortak emek, sadece oyunu değil, hayatı da güzelleştirir. Unutmayın, paylaşmak ve yardımlaşmak, hem eğlencenizi hem de mutluluğunuzu artırır."

Çocuklar birbirlerine baktı, gülümseyerek başlarını salladılar. Bahçe artık düzenliydi ve yeni bir oyun için hazırdı. Neşe dolu kahkahalar eşliğinde, yeni oyuna başladılar. Küçük bir çaba, büyük bir mutluluk yaratmıştı.

Kerem hafifçe nefesini alarak: "Birlikte çalışınca her şey kolaylaşıyor, değil mi?" dedi.

Zeynep: "Evet, hem eğlenceli hem hızlı oldu!"

Mert: "Bir dahaki sefere oyun bittikten sonra hep birlikte toplarız, söz!"

Defne ve Ali de gülümseyerek onayladılar.

O gün, küçük bir temizlik görevi, kuzenlere **düzenin ve ortak sorumluluğun değerini** öğretti. Muffin ve Muhsin Amca sayesinde ders, eğlenceli bir anıya dönüşmüştü. Çocuklar hem çalışmanın hem de paylaşmanın keyfini birlikte çıkarmıştı.

Bahçe artık sadece oyun alanı değil, aynı zamanda birlikte başarmanın bir simgesi olmuştu.

16

15. Bölüm – Büyük Sürpriz (Sabır)

O sabah ev, güneş ışıklarıyla dolmuş, mutfaktan babaanne tatlı bir kahkaha ile seslenmişti:

"Evlatlarım, size harika bir sürprizim var ama biraz sabretmeniz lazım," dedi.

Kerem, Zeynep, Defne, Ali ve Mert birbirlerine bakarak merakla gözlerini kocaman açtılar. Gözlerinde heyecan parlıyordu. Her biri içten içe ne olacağını tahmin etmeye çalışıyor, sabırsızlık içinde ellerini ovuşturuyordu. Babaanne hafifçe gülümsüyor, çocukların sabırsızlığını görmekten keyif alıyordu.

Kerem en öne geçerek:

"Bence yeni bir oyuncak! Belki büyük bir araba ya da renkli bir robot!" dedi.

Zeynep merakla: "Yok, bence minik tatlılar var. Muffinler ya da çikolatalar!"

Defne: "Hmm… belki de bir balon sürprizi vardır. Kocaman ve parlak!"

Ali: "Ben de dev bir puzzle düşünüyorum. Hatta birlikte yaparız!"

Mert ise gözlerini kısarak: "Belki de bahçede gizlenmiş bir oyun var. Hadi bakalım!"

Çocuklar her köşeyi kurcalamaya başladılar. Merakları sabırsızlıkla birleşmişti. Hızla bir odadan diğerine koştular, bir koltuğun altını, dolabın kapağını, sehpanın üstünü kontrol ettiler. Babaanne hafifçe gülümsüyordu, ama çocukların aceleciliği biraz endişe veriyordu.

Kerem bir anda sehpanın üstüne tırmandı, Zeynep masanın arkasına bakarken Defne ise sandalyelerin arasında dolaşıyordu. Ali ve Mert ise koridor boyunca her köşeyi inceleyerek sürprizin ipuçlarını arıyordu. Çocuklar birbirlerinin peşinden koştukça, adeta bir heyecan fırtınası oluşmuştu.

"Acaba ne olabilir?" diye fısıldadı Zeynep.

"Belki de gizli bir oyun seti vardır!" dedi Kerem.

"Ya da minik bir hayvan sürprizi!" diye ekledi Mert.

Defne ise hayal kurar gibi: "Belki de renkli bir balonlar dünyası vardır!"

Ancak çocukların merak ve heyecanları, sabırla beklemeleri gerektiğini unutturdu. Koşuştururken bir şeyleri yanlışlıkla oynatıyor, bazı şeyleri devirmiş veya yerinden çıkarmış oldular. Kerem sehpanın üstündeki küçük bir kutuyu yanlışlıkla düşürdü ve kutu yerde hafifçe açıldı.

"Ahh! Bozuldu!" diye bağırdı Kerem.

Zeynep hızla kutuya koştu, ama kutu biraz kaymıştı, içindeki renkli nesneler etrafa saçılmıştı.

Defne: "Ah, her şey dağıldı!" dedi, gözlerinde hayal kırıklığı vardı.

Ali: "Bu sürpriz… mahvoldu mu?" diye endişelendi.

Mert ise ellerini başına koydu: "Babaanne kızacak mı acaba?"

Babaanne mutfaktan seslendi, sesi biraz hüzünlüydü:

"Evlatlarım, üzülmeyin. Aceleyle sürprizi bozmak istememiştim ama sabır her zaman işe yarar."

Çocuklar bir an sessizleşti. Hayal kırıklığı ve üzgünlük, küçük bir gölge gibi üzerlerine çökmüştü. Ancak tam o anda masadaki muffinlerden hafif bir ışık yayıldı. Gözlerini kırpmadan muffinlere baktılar ve birden **Muhsin Amca** parlayan, bıyıklı, göbekli yüzüyle ortaya çıktı.

"Esselamu aleyküm küçük sabır kahramanlarım!" dedi Muhsin Amca yumuşak bir gülümsemeyle. "Neden böyle asıksınız, kuzularım?"

Kerem hafifçe başını eğer: "Muhsin Amca… sürprizi beklerken… yanlışlıkla bozduk. Acelemiz vardı."

Zeynep ekledi: "Evet… çok merak ettik, sabredemedik."

Defne, Ali ve Mert de başlarını salladılar, hepsi birbirine bakıp hafifçe üzgün bir şekilde sessiz kaldılar.

Muhsin Amca gözlerini parlatıp hafifçe başını salladı:

"Evlatlarım, sabır, en değerli hazinelerden biridir. Acele ederek mutluluğu erken ve eksik yaşarsınız. Beklemek, tadı ve değeri artırır. Şimdi derin bir nefes alın ve birbirinize sarılın. Sabır, hem yüreği hem de gönlü güzelleştirir."

Çocuklar birbirine baktı, derin bir nefes aldı ve birbirlerine sarıldılar. Bir süre sessizlik içinde, sadece nefesleri ve kalplerinin ritmi vardı. Sabır ve anlayış, içlerinde yavaş yavaş

yeşermeye başlamıştı.

Babaanne gülümseyerek mutfağa geri döndü, küçük elleriyle sürprizi yeniden hazırlamaya başladı. Bu kez çocuklar sessizce beklediler, koşuşturmadan uzak durdular. Her biri sabırla ve dikkatle anı yaşadı. Muhsin Amcanın sözleri kulaklarında yankılanıyordu:

"Sabreden, güzeli vaktinde görür evlatlarım."

Bir süre sonra mutfaktan hafif bir şarkı ve tatlı bir gülümseme geldi. Babaanne sürprizi masaya yerleştirdi: büyük bir kutu, renkli kurdelelerle süslenmiş, içinden rengarenk balonlar ve minik hediyeler sarkıyordu. Muffinler de yanlarında yerini almıştı.

Kerem, Zeynep, Defne, Ali ve Mert sevinçle kutuya doğru koştu. Bu kez hiçbir şeyi dağıtmadılar. Yavaşça kutuyu açtılar ve içindeki sürprizi görünce gözleri parladı. Renkli balonlar, küçük oyuncaklar ve tatlı sürprizler hepsi bir aradaydı. Her biri mutluluğu tam olarak hissediyordu.

Zeynep heyecanla: "Vay canına! İşte sabırla beklemek ne kadar güzelmiş!" dedi.

Kerem: "Evet, acele etseydik hepsi dağılırdı ve belki de tadını çıkaramazdık."

Defne: "Beklemek güzel bir şeymiş… gerçekten."

Ali ve Mert de gülerek: "Bir dahaki sefere sabırla bekleriz, söz!"

Muhsin Amca hafif bir ışık halesiyle kaybolmadan önce son sözünü söyledi:

"Evlatlarım, acelemiz mutluluğu erken ve eksik getirir. Beklemeyi öğrendiğinizde, hem sevinç hem de değerli anlar tam olarak size ulaşır. Sabır, hem kalbinizi hem de gönlünüzü büyütür. Hatırlayın, en güzel sürpriz, zamanında geldiğinde kıymetlidir."

Çocuklar birbirine bakıp gülümsedi. Bu küçük sürpriz, sabrın değerini ve beklemenin güzelliğini onlara öğretmişti. Artık sadece bir kutu sürpriz değil, aynı zamanda **sabır ve özdenetim dersiydi**. Bahçede birbirlerine sarılarak sevinçle zıpladılar, her bir balonu dikkatle tuttular ve yavaşça renkli oyuncaklarla oynamaya başladılar.

O gün, sabır sayesinde, küçük bir sürpriz bile unutulmaz bir mutluluğa dönüşmüştü. Muhsin Amcanın öğütleri, çocukların kalplerinde yer etmişti. Artık acele etmiyor, anın tadını çıkarıyor ve sabırla beklemenin değerini biliyorlardı. Muffinlerin tatlılığı kadar, sabrın verdiği huzur da içlerini ısıtmıştı.

17

16. Bölüm – Kırılan Drone (Emanete Sahip Çıkma)

O sabah güneş, bahçeye yumuşak ışıklarını serpiştiriyordu. Kuzenler bahçede koştururken Kerem büyük bir heyecanla elinde parlak, yeni drone'unu taşıyordu. Drone, metalik gri gövdesi ve küçük pervaneleriyle adeta bir uzay gemisini andırıyordu. Kerem durup kuzenlerine dönerek gururla seslendi:

"Bakın! Uçurabileceğimiz en havalı şey bu!"

Ali, Zeynep ve Defne bir anda Kerem'in etrafında toplandılar. Gözlerinde merak ve heyecan parlıyordu. Küçük elleriyle drone'u incelemeye, düğmelere dokunmaya başladılar. Kerem hafifçe kaşlarını çatarak:

"Sadece sırayla oynayacağız, söz verin dikkatli olacağınıza!"

Herkes büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Tamam!" dediler. Ama çocukların içindeki heyecan ve acelecilik sözlere tam olarak yansımamıştı. Her biri bir an önce drone'u kendi elinde görmek istiyordu.

Kerem drone'u yere koydu ve kontrol kumandasını eline aldı. "İlk sıra bende, sonra Ali, sonra Zeynep ve Defne. Söz verin!" dedi.

Ali gözlerini kocaman açtı: "Tamam, söz veriyoruz."

Zeynep: "Evet, dikkatli olacağız!"

Defne: "Ben de sabredeceğim, söz!"

Kerem derin bir nefes aldı ve drone'u gökyüzüne kaldırdı. Küçük pervaneler hızla dönmeye başladı ve drone hafifçe havalandı. Çocuklar gözlerini gökyüzünden ayıramıyor, heyecanla drone'un hareketlerini izliyorlardı.

Sıra Ali'ye geldiğinde Kerem kumandayı ona uzattı. Ali ilk başta nazikçe drone'u kaldırdı, ama aceleciliği ve heyecanı yüzünden drone bir anda hızlı bir şekilde ileri doğru hareket etti. Zeynep ve Defne heyecanla ellerini açıp drone'u yakalamaya çalıştı, ama drone kontrolsüz bir şekilde uçmaya devam etti.

Tam o sırada drone, bahçedeki büyük meşe ağacının dallarına takıldı. Pervaneler bir süre sallandı, sonra durdu. Çocuklar birbirine bakakaldı.

Kerem üzgün bir şekilde yere oturdu: "Bu benim özel şeyimdi… Böyle olmasını istemezdim!"

Ali gözlerini kaçırdı, Zeynep dudaklarını ısırdı, Defne ise ellerini ovuşturdu. Hep birlikte drone'u kurtarmanın yollarını düşünüyorlardı, ama kimse hatasını kabul etmeye cesaret edemiyordu. Sessizlik bahçeyi sarmıştı.

Kerem, drone'u ağacın üzerinden almak için bir adım attığında Ali içinden mırıldandı: "Keşke biraz daha dikkatli

olsaydım…"

Zeynep ise gözlerini kapattı: "Ben de biraz daha sabırlı olsaydım…"

Defne derin bir nefes aldı: "Belki de acele etmemeliydik…"

Her biri hatasının farkındaydı ama kimse sözle dile getiremiyordu. Bahçe, sessizlik ve hafif bir suçluluk hissiyle dolmuştu. Küçük bir hata, herkesin yüreğinde ağır bir yük yaratmıştı.

Tam o sırada mutfaktan gelen sıcak bir koku ve hafif bir ışık dikkatlerini çekti. Babaanne seslendi:

"Evlatlarım! Muffinler hazır! Hem dinlenin hem de konuşun."

Çocuklar birbirine baktı. Bir an tereddüt ettiler, sonra yavaşça mutfağa doğru yürüdüler. Masadaki muffinler taze ve sıcak, üzerinde hafifçe buhar yükseliyordu. Küçük ellerini uzattılar ve birer ısırık aldılar.

Pıuıt! Muffinlerden birinin içinden **Muhsin Amca** parlayan gözleri ve bıyıklarıyla ortaya çıktı. Hafifçe başını sallayarak drone'a baktı:

"Emanet, sahibine kavuşmayı bekleyen bir duadır evlatlarım. Koruyun, sahip çıkın; çünkü değerli olan, güvenle emanet edilen şeydir."

Çocuklar Muhsin Amca'nın sözlerini dikkatle dinlediler. Her biri kendi davranışını düşündü. Kerem derin bir nefes aldı: "Herkes sırayla oynayacak… Ben sadece drone'u ilk denedim, ama dikkat etmedim."

Ali utangaç bir şekilde: "Ben biraz acele ettim… ama söylemeye çekindim."

Zeynep: "Ben de aceleyle müdahale ettim…"

Defne başını salladı: "Ben sabırlı olsaydım belki drone düşmezdi…"

Muhsin Amca hafifçe gülümsedi ve çocukların omuzlarına dokundu. "İşte evlatlarım, hatayı kabul etmek, bir emaneti

korumanın ilk adımıdır. Aceleci davranmak, değerli şeyleri tehlikeye atar. Ama hatayı fark edip sorumluluk almak, güveni ve sevgiyi artırır."

Kerem, Ali, Zeynep ve Defne drone'u dikkatlice almak için bir plan yaptılar. Kerem ağacın altına yumuşak bir minder yerleştirdi, Ali drone'u yavaşça salladı, Zeynep dalları hafifçe tutarken, Defne drone'u dikkatle indirdi. Sonunda drone güvenle yere indi. Hep birlikte nefes aldılar, yüzlerinde hafif bir gülümseme vardı.

Muhsin Amca bir kez daha konuştu: "Emanete sahip çıkmak, sadece eşyaya değil, birbirinize olan güvene de sahip çıkmaktır. Drone gibi değerli şeyler, sorumluluk ve dikkatle korunmalıdır. Hatayı kabul etmek, cesaretin göstergesidir evlatlarım."

Çocuklar sırayla drone'u denemeye başladılar. Bu kez herkes sakin ve dikkatliydi. Ali drone'u yavaşça kaldırdı, Zeynep ve Defne gözlemledi, Kerem ise kumanda ile yardıma hazır bekledi. Drone güvenle uçuyor, küçük pervaneleri hafifçe dönüyordu. Herkes sıra ile oynadı ve kimse acele etmedi.

Gün batarken drone'u birlikte indirip bahçede küçük bir yarış başlattılar. Bu sefer drone sadece eğlencenin bir aracıydı; acele ve kargaşa yoktu. Çocuklar hem eğleniyor, hem de sorumluluk almayı öğreniyordu.

Muhsin Amca, muffinlerin yanına geri dönerken hafif bir ışık halesi bıraktı: "Emanete sahip çıkmak, güvenin en güzel örneğidir. Hatayı kabul etmek ve sorumluluk almak, hem kalbi hem de arkadaşlığı güçlendirir."

O gün çocuklar drone'u sadece uçurmayı değil, değerli şeylere sahip çıkmayı ve acele etmeden, sabırla hareket etmeyi öğrendiler. Bahçede hem oyun oynadılar hem de birbirlerine güvenmeyi, emanete sahip çıkmayı deneyimlediler.

Akşam güneşinin son ışıkları bahçeye düşerken, çocuk-

lar birbirine bakıp gülümsediler. Bugün küçük bir drone sayesinde büyük bir ders öğrenmişlerdi: **Emanete sahip çıkmak, güvenin ve sorumluluğun simgesidir. Aceleci davranmak, değerli şeyleri tehlikeye atar, ama dikkat ve sorumluluk ile her şey korunabilir.**

18

17. Bölüm – Koca Yalan Balığı (Abartma – Gerçeklik)

O gün sabah güneşi bahçeyi yavaşça aydınlatıyordu. Kuzenler, Kerem, Zeynep, Defne, Ali ve Mert, kahvaltıdan sonra bahçedeki küçük gölete doğru koştu. Bahar havası, kuş cıvıltıları ve rüzgârın hafif esintisiyle bahçe adeta bir oyun alanına dönüşmüştü. Defne elini göletin kenarına uzatarak suyun serinliğini hissetti ve sevinçle bağırdı:

"Ne tatlı bir balık!"

Zeynep yanına gelerek eğildi ve gölete bakıp küçük balığı işaret etti:

"Gerçekten çok küçük ama ne kadar güzelmiş!"

Ali de eğildi ve balığın suyun içindeki hareketlerini izledi. Balık minik, parlak pullarıyla suda nazikçe yüzüyordu. Kuzenler bir anda heyecanlandı; göletin kenarında sessizce balığı izlemeye başladılar.

Tam o sırada Mert, gözleri parlayarak ve abartılı bir tonla konuştu:

"Bu balık… Bu balık kocaaaan! Neredeyse bir köpek kadar büyük!"

Diğer çocuklar bir anda heyecanlandılar. Kerem, gözlerini büyüterek Mert'e baktı:

"Gerçekten mi? Bir köpek büyüklüğünde mi? Hadi bakalım, gölete bakmalıyız!"

Zeynep de merakla, "Vay canına! Böyle bir balık göremedim hiç!" diyerek koştu.

Defne ellerini çırparak: "Hadi bakalım, biz de görelim!"

Ali biraz temkinliydi ama merakını bastıramadı: "Belki gerçekten büyüktür, kim bilir?"

Bütün kuzenler heyecanla göletin kenarına koştular. Her biri sırayla balığa bakmak için eğildi, gözlerini kırpmadan suya odaklandı. Fakat balık, Mert'in anlattığı gibi devasa değildi; hâlâ küçük, sevimli ve narin bir balıktı.

Kerem hafif hayal kırıklığı ile: "O kadar da büyük değilmiş…" dedi.

Zeynep dudaklarını büzerek başını salladı: "Evet, tam olarak Mert'in dediği gibi değil…"

Defne hafifçe kahkaha attı: "Ama yine de çok tatlı, bence önemli olan bu!"

Ali ise biraz kızgın: "Mert, neden abarttın? Biz de koştuk geldik…"

Mert bir an sessizleşti. Yüzü kızardı ama ağzını açıp itiraf edemedi. "Ama… yani… sadece biraz heyecanlandım," diye

mırıldandı.

Herkes birbirine bakarken ortamda küçük bir gerginlik oluştu. Kuzenler balığı izlemek için suyun kenarına dizildiler ama Mert hâlâ konuşamadı. İçinde hem utanma hem de gurur karışımı bir his vardı. Balığı gösterdiğinde herkesin heyecanlandığını, ama şimdi hayal kırıklığı yaşadığını fark ediyordu.

O sırada mutfaktan gelen tatlı muffin kokusu ve ışık dikkati çekti. Babaanne seslendi:

"Evlatlarım! Muffinleriniz hazır! Hem biraz oturun hem de konuşun."

Çocuklar birbirine baktılar, sonra yavaş adımlarla mutfağa yürüdüler. Masada sıcak, taze ve buharlı muffinler duruyordu. Her biri heyecanla muffin aldı ve bir ısırık ısırık yemeye başladı.

Pıuıt! Muffinlerden birinin içinden **Muhsin Amca** ortaya çıktı. Hafifçe gülümseyerek kuzenlere baktı.

"Esselamu aleyküm küçük dostlarım!" dedi.

Kerem, Zeynep, Defne ve Ali şaşkınlıkla bakarken, Mert gözlerini kaçırdı. Muhsin Amca hafifçe başını salladı ve gölete doğru işaret etti:

"Ah, gördüğüm kadarıyla küçük bir balık büyük bir heyecan yaratmış, değil mi evlatlarım?"

Mert'in yüzü daha da kızardı. Muhsin Amca gülümseyerek devam etti:

"Gerçek, kendi haliyle güzeldir evlatlarım. Abartmak, hayal kırıklığını getirir; doğruluk ise huzur verir."

Mert derin bir nefes aldı ve gözlerini kuzenlerine çevirdi: "Tamam… ben abarttım. Balık sadece küçük, ama gerçekten güzel. Affedin…"

Kerem gülümsedi: "Önemli değil, Mert. Gerçekten de güzelmiş!"

Zeynep omzuna dokundu: "Evet, küçük de olsa çok sevimli."

Defne de başını sallayarak ekledi: "En güzeli, hep birlikte izlemek."

Muhsin Amca hafifçe elini havaya kaldırdı ve tatlı bir ışık halesi belirdi. Küçük bir ders verir gibi:

"Abartmak, sadece heyecanı artırmaz; aynı zamanda hayal kırıklığını da büyütür. Gerçek olan, kendini olduğu gibi gösterebilen, küçük de olsa değerli olan şeydir. Her zaman doğruluk, kalbinizi rahatlatır ve huzur verir."

Mert, kuzenlerine dönerek balığı dürüstçe gösterdi. "Bakın, işte burada. Küçük ama çok tatlı değil mi?"

Çocuklar birlikte eğilip balığı izlediler. Balık suyun içinde yavaşça hareket ediyor, minik pulları güneş ışığında parlıyordu. Bu kez herkes sessizce, dikkatle ve hayranlıkla balığı izledi. Küçük bir balığın, büyük bir mutluluk kaynağı olabileceğini fark ettiler.

Ali hafifçe gülümsedi: "Bence bu daha iyi oldu. Hepimiz gördük ve çok sevdik."

Zeynep başını salladı: "Evet, gerçekten gerçek güzellik buymuş. Balığı olduğu gibi kabul etmek en güzeliymiş."

Defne ise hafifçe elini Mert'in omzuna koydu: "Sen de doğruyu söylediğin için teşekkürler."

Muhsin Amca hafifçe kaybolurken son sözlerini söyledi:

"Unutmayın evlatlarım, abartmak sadece anlık heyecan verir ama huzur getirmez. Doğruluk, küçük şeylerde bile büyük mutluluk yaratır. Ve unutmayın, gerçek güzellik her zaman kendi hâlindedir."

O gün kuzenler, küçük bir balık sayesinde hem abartmanın hem de gerçekliğin farkını öğrenmişti. Küçük şeylerin değerini bilmek, onları olduğu gibi görmek ve dürüstçe paylaşmak, kalplerine huzur ve mutluluk getirmişti.

Göletin kenarında bir süre daha sessizce oturdular, birbirlerine bakıp gülümsediler. Balık suda yüzmeye devam ederken, çocuklar birbirlerine söz verdiler: **"Artık küçük şeyleri abartmayacağız, her şeyin değerini olduğu gibi bileceğiz."**

Gün batarken, göletteki yansıma dağılırken, kuzenler birlikte gülerek eve döndüler. Bugün küçük bir balık sayesinde büyük bir ders öğrenmişlerdi: **Abartmak, yanılsama ve hayal kırıklığı getirir; ama gerçek, kendi hâlinde hem güzeldir hem huzur verir.**

19

18. Bölüm – Sessiz Söz (Minnet – Teşekkür)

O sabah güneşi, mutfağın penceresinden hafifçe içeri süzülüyordu. Kuzenler Kerem, Zeynep, Defne, Ali ve Mert, kahvaltıdan sonra bahçede koştururken babaanne sessizce mutfağa yöneldi. Bugün onlara bir sürprizi vardı, fakat bu sürpriz oyunla değil, doğrudan kalpten geliyordu.

Babaanne tezgâhın üzerinde büyükçe bir tepsi yerleştirdi. Üzerinde parlak kırmızı elmalar, tatlı sarı muzlar ve mor üzümler dizilmişti. Taze meyveler, mutfağı mis gibi kokutuyor ve güneşin ışıklarıyla birlikte tepside ışıldıyordu. Babaanne tebessüm ederek mutfağın kapısını araladı ve kuzenlere

seslendi:

"Evlatlarım, size biraz meyve hazırladım," dedi neşeyle, gözlerindeki sıcaklıkla.

Kuzenler, babaannenin getirdiği tepsiye bakıp gözlerini kocaman açtılar. Her biri meyvelerin güzelliğine hayran kaldı. Kerem ilk adım atan oldu ve tepsiden bir elma aldı.

"Hadi yiyelim!" dedi heyecanla, elmayı ısırmadan önce.

Zeynep, yanına gidip bir muz aldı ve küçük bir parça kopardı. "Çok güzelmiş," diye fısıldadı ama sadece tadına bakmakla yetindi.

Defne, Ali ve Mert de meyvelerden seçtiklerini aldılar. Tepsi hızla boşalmaya başladı. Ancak çocuklardan hiçbiri babaanneye teşekkür etmedi. Konuşmalar kısa, sadece meyvelerin tadını paylaşmakla sınırlıydı.

Babaanne sessizce durdu ve başını hafifçe eğer. İçinde hafif bir burukluk hissetti ama bunu belli etmemeye çalıştı. "Bir şeyim yok evladım, yalnızca düşündüm…" diye kendi kendine mırıldandı. Fakat gözlerinin köşesi biraz nemlendi; çocuklarının teşekkür etmeyişi, küçük de olsa kalbinde bir sızı oluşturmuştu.

Kuzenler bir süre fark etmeden meyveleri yemeye devam ettiler. Ancak Zeynep fark etti: "Bir şey fark ettiniz mi? Babaanneye hiç teşekkür etmedik…" dedi.

Kerem kafasını salladı: "Doğru, biz sadece meyvelere odaklandık, onu unutmuşuz."

Defne, Ali ve Mert de sessizce başlarını salladılar. Ortam bir anda sessizleşti. Kuzenler, babaanneye farkında olmadan kırıldığını hissettirmenin üzüntüsünü yaşadılar. Bir süre birbirlerine bakıp ne yapacaklarını düşündüler.

Tam o sırada masadaki sıcak, buharlı muffinlerin içinden bir ışık halesi belirdi. Pıuıt! **Muhsin Amca**, hafifçe gülümseyerek

ortaya çıktı. Masadaki çocukların omuzlarına yumuşak ellerini koydu.

"Esselamu aleyküm küçük dostlarım," dedi Muhsin Amca.

Çocuklar şaşkınlıkla ona baktılar. Mert hafifçe arkasına çekildi, Kerem ve Zeynep gözlerini kırpıştırdı.

Muhsin Amca hafifçe başını eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu:

"Ah, görüyorum ki bugün minnettarlık dersimiz var. Bazen küçük şeylerin, sessiz sözlerin önemi büyük olur. Minnet, gönlün tebessümüdür evlatlarım."

Zeynep hafifçe: "Ama biz… fark etmeden teşekkür etmedik," dedi, sesi titrek ama samimiydi.

Muhsin Amca gülümseyerek cevap verdi: "Minnet, her zaman sözle değil, bazen bakışla, bazen davranışla da gösterilir. Ama söylenen teşekkür, hem verenin hem alanın kalbini ısıtır. Sessiz minnet bazen fark edilmez ama içten gelen bir teşekkür, kalpleri birbirine yakınlaştırır."

Kerem başını eğdi ve hafifçe mırıldandı: "Babaanne, teşekkür ederiz…"

Zeynep hemen ekledi: "Evet, çok güzel meyveler hazırladığın için teşekkürler!"

Defne, Ali ve Mert de sırayla babaanneye sarıldılar ve minnettarlıklarını gösterdiler. Babaanne, çocukların sarılması ve sıcak sözleri karşısında tebessüm etti. Gözlerindeki hafif nemlilik kayboldu, yerine mutluluk geldi.

"Ah, evlatlarım," dedi babaanne, "teşekkür etmek küçük bir söz ama içinde büyük bir anlam taşır. Minnet, yalnızca söylemek değil, kalpten hissetmektir."

Muhsin Amca hafifçe çocuklara döndü ve Muffin'den ışıklar saçılarak kayboldu. "Unutmayın," dedi, "her teşekkür, bir iyiliği çoğaltır, bir kalbi ısıtır. Minnet, paylaşıldığında hem vereni

hem alanı mutlu eder."

Çocuklar, babaanneyle birlikte meyveleri paylaştılar. Kerem elini uzatıp Zeynep'e bir elma verdi. Zeynep, gülümseyerek onu aldı ve teşekkür etti. Defne ve Ali üzümleri paylaştılar, Mert ise muzu yarıya bölüp herkese uzattı. Küçük jestler, bahçeyi sıcak bir sevgi alanına çevirdi.

Babaanne de her birini dikkatle izleyerek: "Minnet, küçük sözlerde saklıdır," dedi. "Her teşekkür, bir kalbi ısıtır ve mutluluk çoğalır."

O gün kuzenler, minnettarlığın ne kadar önemli olduğunu, küçük bir teşekkürün bile büyük mutluluk yaratabileceğini öğrendiler. Sessiz sözlerin, bazen fark edilmez gibi görünse de, karşılık bulduğunda kalpleri nasıl ısıttığını gördüler.

Öğleden sonra, bahçede oyun oynarken bir yandan da meyveleri paylaştılar. Her ısırıkta birbirlerine gülümsediler, her paylaştıkları meyve ile minnettarlıklarını gösterdiler. Kerem, Zeynep, Defne, Ali ve Mert, sessizce öğrendiler ki, teşekkür etmek sadece bir kelime değil, aynı zamanda sevgiyi, saygıyı ve sevgiyi ifade etmenin en güzel yoluydu.

Gün batarken, mutfağın pencere kenarında parlayan güneş ışıkları tepsideki elmalar ve üzümlerle birlikte parlıyordu. Kuzenler, babaanneye birkaç kez daha sarıldılar, birbirlerine gülümsediler ve o anın değerini anladılar.

O gün, çocuklar sadece lezzetli meyveler değil, aynı zamanda **minnet, teşekkür ve paylaşılan mutluluğun değerini** de tattılar. Küçük sözler, büyük anlamlar taşıyabilirdi ve bu küçük ders, kuzenlerin kalplerinde uzun süre yer etti.

Ve elbette Muffin'in içinden çıkan Muhsin Amca'nın sözleri akıllarında yankılanmaya devam etti:

"Teşekkür, gönlün tebessümüdür evlatlarım. Minnetle söylenen bir söz, hem verenin hem alanın kalbini ısıtır."

O andan sonra kuzenler, ister küçük bir meyve, ister büyük bir iyilik olsun, her zaman teşekkür etmeyi, minnettarlık göstermeyi kendilerine görev bildiler. Küçük sözler, büyük mutluluklar getirmişti ve o gün, minnetin gücünü ilk kez gerçekten hissetmişlerdi.

20

19. Bölüm – Görev Dağılımı (Adalet – Eşitlik)

Güneş, bahçeyi yumuşak ışıklarıyla aydınlatıyordu. Kuzenler Kerem, Zeynep, Defne, Ali ve Mert, sabah kahvaltısından sonra biraz enerjilerini atmak için bahçede toplanmışlardı. Babaanne ise mutfaktan çıkarak onlara yeni bir oyun hazırladığını duyurdu.

"Evlatlarım," dedi babaanne, yüzünde hafif bir tebessümle, "bugün bahçede size özel bir engelli parkur ve mini görevler hazırladım. Ama unutmamanız gereken bir şey var: görevleri eşit şekilde paylaşırsanız, oyun çok daha eğlenceli olur."

Kuzenler merakla birbirlerine baktılar. Parkurun ortasında

çeşitli renkli koniler, ipten yapılan engeller, küçük toplar ve mini görev kartları vardı. Her görev farklı bir beceri gerektiriyordu: kimi denge, kimi hafıza, kimi de hızlı koşu gerektiriyordu.

Kerem heyecanla adım attı ve kartları inceledi: "Ben kolay olanı yapayım, zor kısmı siz alın," dedi, gülümseyerek. Kolay görünen görevler onun hoşuna gitmişti.

Defne kaşlarını çattı ve Kerem'e döndü: "Ama hep sen kolay seçiyorsun! Adaletli olmalıyız, herkes bir parça zor işi de yapmalı."

Mert ve Zeynep de kendi çıkarlarını düşünmeye başlamıştı. Mert hafifçe omuz silkti: "Ben hızlı koşmayı sevmiyorum, o yüzden dengeyi alayım. Zor olanlar bana göre değil."

Zeynep ise elini havaya kaldırarak: "Ben de hafif ve rahat görevleri istiyorum. Zor olanları istemiyorum!"

Ali ise sessizce kartlara baktı ve içinden düşünüyordu: "Ama eğer herkes kendi kolayını alırsa görevler dengeli dağılmaz ve oyun zevksiz olur," dedi kendi kendine.

Kuzenler, her biri kendi rahatını düşünerek görevleri seçmeye başladı. Kerem en kolayları, Defne biraz daha zorları aldı ama en zorları kimse almak istemedi. Mert ve Zeynep, kartlardan kolay olanları seçmekte kararlıydılar. Ali ise dengeyi sağlamaya çalışıyordu ama sesini çıkarmak istemedi.

Birkaç dakika içinde görevler dağıtıldı; fakat tam olarak dengeli değildi. Bazı çocuklar üst üste zor görevler almış, bazıları ise hemen bitirebilecekleri kolay görevlerde kalmıştı. Parkur başlamak üzereyken ortam gerildi.

Ali kaşlarını çattı: "Bu adil değil! Bazıları çok zor, bazıları çok kolay görevlerde kaldı."

Kerem omuz silkti: "Ama zor işleri istemiyorum ki! Ben bunu seçmedim, kim ister ki?"

Defne sinirli bir şekilde: "Ama bu adaletli değil, Kerem! Hep sen kolayları alıyorsun, diğerleri hep zor işlerle uğraşıyor."

Mert hafifçe homurdandı: "Ben de adil davrandım, ama yine de biraz zor iş kaldı bana."

Zeynep ellerini iki yana açtı: "Bence herkes biraz eşit olmalıydı, yoksa oyun bozulur."

Gerginlik arttı. Kuzenler birbirine bakıyor, her biri kendi hakkını ve çıkarını savunuyordu. Oyun başlamadan önce tartışma neredeyse kavgaya dönüşüyordu. Bahçede hazırlanan renkli engeller ve mini görevler bir kenarda bekliyordu, ama çocuklar dikkatlerini kaybetmişti.

Tam o sırada, mutfaktan gelen hafif bir ışık ve tatlı bir pııt sesi duyuldu. Muffin'ler masada yerinden hareket etti ve içlerinden ışık saçan **Muhsin Amca** belirdi.

"Esselamu aleyküm, küçük dostlarım," dedi, yumuşak sesiyle ve gülümseyerek. Çocuklar bir anlığına sustu ve ona baktılar.

Muhsin Amca hafifçe başını eğdi, sonra ellerini çocukların başlarına koydu. "Görünüyor ki bugün adalet dersi zamanı," dedi. "Herkes sadece kendi rahatını düşünürse, oyun ve hayat dengesizleşir. Adalet, herkesin hakkını gözetmekle olur evlatlarım."

Kerem başını eğdi ve içten bir sesle: "Haklısın, Muhsin Amca… Ben hep kolay olanı seçtim, adil olmadı."

Defne gözlerini kırpıştırdı: "Evet, ben de biraz kendi çıkarımı düşündüm. Ama şimdi fark ettim, bu adil değildi."

Mert ve Zeynep de sessizce başlarını salladı. Ali hafifçe gülümsedi: "Herkes eşit olursa oyun daha eğlenceli olur, bence şimdi dengeyi sağlayabiliriz."

Muhsin Amca, hafifçe gülümseyerek: "Küçük adımlar da eşit olursa, hem oyun hem de hayat dengede kalır evlatlarım. Adalet, sadece büyük işler için değil, küçük paylaşımlar ve görevler için

de önemlidir."

Birkaç dakika içinde kuzenler görevlerini yeniden paylaştı. Bu sefer herkes hem zor hem kolay görevlerden birer tane aldı. Denge sağlandı, kimse haksızlık yapmadı. Çocukların yüzleri gülmeye başladı. Artık herkes görevlerin eşit şekilde dağıldığını biliyor, birbirine yardımcı oluyordu.

Kerem en zor görevlerden birini aldı ama diğerleriyle birlikte gülümseyerek parkura başladı. Defne denge görevine, Mert hafif bir hızlı koşu görevine, Zeynep hafif hafıza oyununa, Ali ise top toplama ve mini zıplama görevlerine yerleşti.

Muhsin Amca, Muffin'in içinden yavaşça kaybolurken son sözlerini söyledi:

"Unutmayın, evlatlarım: Adalet, sadece kendini düşünmek değil, başkalarının hakkını da gözetmektir. Eşitlik, her şeyde bir denge yaratır ve bu denge, hem oyunları hem de hayatı güzelleştirir."

Çocuklar, görevlerini eşit ve adaletli şekilde dağıttıktan sonra parkurda keyifle ilerlemeye başladılar. Her engeli geçişlerinde birbirlerini destekliyor, mini görevleri yaparken birbirine yardım ediyorlardı. Gülüşmeler ve kahkahalar bahçeyi doldurdu.

Kerem bir ara, en zor görevi bitirirken terleyip gülümsedi: "Bakın, zor olsa da eğlenceliymiş!"

Zeynep elini uzattı: "Evet, birlikte olunca her şey daha kolay ve adil oluyor."

Mert hafifçe omuz silkti ve ekledi: "Birlikte yapınca oyun daha zevkli, kimse haksız kalmıyor."

Defne topu Ali'ye atarken: "Bence adaletli olmak, sadece oyun değil, hayat için de önemli," dedi.

Ali de topu dikkatle geri attı: "Evet, küçük görevlerde bile eşitlik ve adalet olmalı. Birlikte hareket edersek her şey daha

güzel olur."

O gün, kuzenler adaletin ve eşitliğin değerini sadece kelimelerle değil, deneyimleyerek öğrendiler. Küçük görevleri paylaşmak ve herkesin hakkını gözetmek, hem oyunları hem de aralarındaki ilişkiyi güçlendirdi. Bahçede kahkahalar yükselirken, kuzenler bir kez daha Muhsin Amca'nın öğüdünü hatırladılar:

"Adalet, herkesin hakkını gözetmekle olur evlatlarım. Küçük adımlar da eşit olursa, oyun ve hayat dengede kalır."

Ve gün sonunda, parkur tamamlanmış, görevler bitmiş, kuzenler birbirlerine sarılmış ve güneşin batışıyla birlikte hem eğlenceli hem de adalet dolu bir günü geride bırakmışlardı. Küçük bir ders, büyük bir fark yaratmıştı.

21

20. Bölüm – Final: Babaanne Sırrı (Gizli İyilik – Aile Bağı)

Güneş yeni doğmuş, sabahın ilk ışıkları bahçeyi altın sarısı bir örtü gibi kaplamıştı. Kuzenler Kerem, Zeynep, Defne, Ali ve Mert, kahvaltılarını bitirir bitirmez neşeyle bahçeye çıktılar. Bugün, oyun ve eğlencenin yanı sıra birbirlerine destek olmayı da öğrenecekleri özel bir gündü. Bahçe, taze çimlerin kokusuyla dolu, ağaçlar kuş cıvıltılarıyla hareketliydi. Kuzenler, birbirlerine bakıp gülümsediler ve hazırladıkları oyunları oynamaya başladılar.

Ama kısa süre sonra Kerem birden durdu. "Hey, siz fark ettiniz mi?" diye sordu endişeyle. Diğerleri kafalarını kaldırıp

ona baktı. "Babaanne yok…" Kerem devam etti, sesi hafifçe titriyordu. "Bahçede yok, evde de yok. Babaanne nereye gitti?"

Zeynep endişeyle etrafa bakındı: "Belki mutfakta bir iş yapıyordur?"

Defne kaşlarını çattı: "Ama mutfaktan kahve kokusu gelmiyor, kapılar açık ve sessiz… Bu normal değil."

Ali biraz tedirgin bir şekilde: "O zaman gerçekten ortada yok demektir. Nerede olabilir?"

Mert, her zaman olduğu gibi meraklı ve cesur, bahçede dolaşmaya başladı. Çocuklar onun peşinden koştu. Her çalının altına, ağacın arkasına ve bahçedeki küçük köşe aralarına bakıyorlardı. "Babaanne, neredesin?" diye sesleniyorlar, ama sadece kendi sesleri ve rüzgarın hafif uğultusu onlara geri dönüyordu.

Saatler henüz ilerlememişti ama kuzenlerin kalbi sıkılmıştı. Endişe, heyecanla karışmıştı. Kuzenler birbirlerine bakıp sessizce ne yapacaklarını düşündüler.

Tam o sırada Mert, çalıların arasındaki eski bir kutuyu fark etti. Kutunun üzerinde hafif toz birikmiş, yıllardır açılmamış gibiydi. "Bakın, burada ne var?" diye bağırdı heyecanla. Kuzenler hemen yanına koştu.

Defne eğildi ve kutuyu açtı. İçinde küçük bir not vardı, kağıdın kenarları hafifçe kıvrılmıştı. Zeynep kaşlarını kaldırarak notu aldı ve okumaya başladı:

"Her iyilik bir iz bırakır."

Birden çocukların yüzünde bir gülümseme belirdi. Sanki babaanneye olan sevgileri ve onun küçük sürprizlerini hatırlamış gibi, içten bir mutluluk dalgası yayıldı. Kerem notu eline alıp hafifçe okşadı: "Demek ki her yaptığımız iyilik, onun dualarında bir şekilde büyüyor."

Ali başını salladı: "Evet, belki babaanne hepimizi izliyor ama

görünmez bir şekilde. Biz iyilik yaptıkça o da mutlu oluyor."

Zeynep ise gözlerini parlatmıştı: "Bunu okuyunca, içim ısındı. Babaanne gerçekten bizim için her zaman bir şeyler yapıyor, fark etmesek de…"

O sırada bahçede hafif bir pıuıt sesi duyuldu. Çocuklar birbirlerine bakarken, mutfaktan gelen Muffin'lerin ışığıyla birlikte **Muhsin Amca** muffin'in içinden parıldayarak çıktı. Gözleri ışıl ışıl parlıyor, yüzünde bilge ve sevecen bir gülümseme vardı.

"Esselamu aleyküm, küçük dostlarım!" dedi Muhsin Amca. Çocuklar bir anlığına nefeslerini tuttular, sonra heyecanla ona doğru koştu. Muhsin Amca hafifçe diz çöktü ve gözlerini kuzenlerin yüzlerine dikti.

"Sizin her iyiliğiniz," dedi, sesi yumuşak ama kararlı bir tınıyla, "babaanneciğinizin dualarında yeşerir evlatlarım. Sevgi ve merhamet, nesilden nesile köprü olur. Siz iyilik yaptığınızda, fark etmeseniz de o izler, sevgiyle çoğalır."

Defne küçük bir kahkaha attı ve sarıldı: "Yani biz farkında olmadan babaanneyi de mutlu ediyoruz!"

Kerem başını salladı: "Evet, hem de iyiliklerimiz büyüyerek bize geri dönüyor."

Mert bir adım öne çıktı: "Demek ki önemli olan yaptığımız şeyin büyüklüğü değil, niyetimizmiş."

Zeynep elini uzatarak Muhsin Amca'nın omzuna dokundu: "Hakikaten… Her iyilik, küçük de olsa bir iz bırakıyor."

Muhsin Amca hafifçe gülümseyerek başını salladı: "Ve bu izler, bir gün kendi yüreğinizde, bir gün başkasının hayatında parlayacak. Siz iyilik yaptığınızda, sadece babaanneyi mutlu etmekle kalmaz, kendinizi de büyütürsünüz."

Çocuklar birbirlerine baktı ve bir anda hepsi birden kahkahayla birbirine sarıldı. Bahçede mutluluk ve sevgi dalgası yayıldı. Artık endişe yerini güven ve huzura bırakmıştı.

Babaanne belki görünmezdi ama varlığı, sevgisi ve gizli iyilikleriyle kuzenlerin yüreğinde canlıydı.

Kerem: "O zaman oyunumuzu da bu iyilik ve sevgiyle oynayabiliriz. Hem babaanneyi mutlu edeceğiz hem de birbirimize destek olacağız."

Zeynep: "Evet! Bu sefer oyun sadece eğlence değil, aynı zamanda iyilik ve paylaşım dolu olacak."

Defne küçük bir topu havaya fırlattı: "Hadi başlayalım! Bu sefer herkes birbirine yardım edecek, sırayla oynayacak ve adil olacağız."

Ali: "Ve her iyilik bir iz bırakacak, unutmayın."

Mert gülerek: "Belki babaanne bir yerden izliyor, kim bilir?"

Muhsin Amca hafifçe gülümseyerek, Muffin'in içine geri kaydı. Çocuklar, babaanneyi aramayı bırakıp oyuna odaklandılar. Bahçe, kahkahalar, koşuşturmalar ve birlikte geçilen güzel anlarla doldu. Her hareket, her paylaşım, her yardım ve her gülümseme küçük bir iyilik izi olarak yayıldı.

Uzaktan, babaanne bahçenin kenarından hafifçe gülümsüyordu. Kuzenlerin mutluluğunu izliyor, kalplerindeki sevgiyi hissediyordu. Sanki Muhsin Amca ile arasında görünmez bir bağ vardı; her iyilik, her sevgi ve merhamet birlikte büyüyor, nesilden nesile köprü oluyordu.

Kuzenler gün boyunca bahçede oynadılar, engelleri birlikte aştılar, görevleri eşit paylaştılar ve birbirlerini her zamankinden daha çok desteklediler. Her Muffin arkasında yeni bir sürpriz ve öğrenilecek bir ders saklıydı. Ama en önemlisi, artık kalplerinde gizli iyiliğin ve aile bağının değerini biliyorlardı.

Gün batarken, çocuklar yorgun ama mutlu bir şekilde birbirine sarıldılar. "Bugün çok güzeldi," dedi Kerem. "Babaanne olmasa da, her iyiliğimizin bir iz bıraktığını öğrendik."

Zeynep gülerek ekledi: "Ve birbirimize yardım etmek, iyilik

yapmak ne kadar güzelmiş!"

Defne: "Evet, babaanne ve Muhsin Amca olmasa da kalplerimizde hep varlar."

Ali: "Bence en güzel ders, iyiliğin görünmez de olsa her zaman değerli olduğu."

Mert başını salladı: "Ve her iyilik, bir başkasının hayatında, bir gün fark edeceğimiz bir şekilde karşılık bulacak."

Babaanne uzaktan bakarken, hafifçe el salladı ve gülümsedi. Kuzenler artık sadece oyun oynamıyor, aynı zamanda birbirlerine ve etraflarındaki dünyaya iyilikle yaklaşıyorlardı. Her adım, her paylaşım, her gülümseme bir iz bırakıyor, tıpkı babaanne ve Muhsin Amca'nın öğütlerinde olduğu gibi…

Ve o gün, bahçede neşeyle koşan beş kuzen, gizli iyiliğin ve aile bağının değerini öğrenmiş olarak eve döndüler. Gözlerinde parlayan ışık, sadece güneşin değil, birbirlerine ve iyiliğe olan sevgilerinin de ışığıydı.

SON